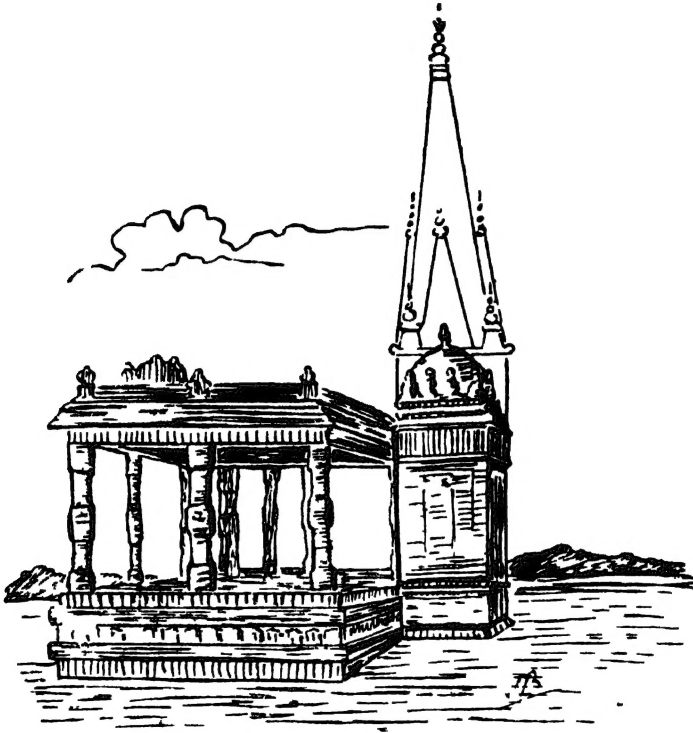

Unity. Purity Service

একতা—পবিত্রতা—সেবা

ভারত-সমাজ-পূজা

ভারত সমাজ পূজা মন্দির ।

প্রবর্তক—জে, কৃষ্ণমূর্তী ।

অনুবাদক আৰু
প্রকাশক

শ্রীহরি প্রসন্ন তামুলী ফুকন ।

Thus is the attempt kept on to serve as a channel for Divine Love and Grace to bless and Sanctify the world. The true rituctist is a spiritual engineer and architect who is all the time constructing not for himself but for others.

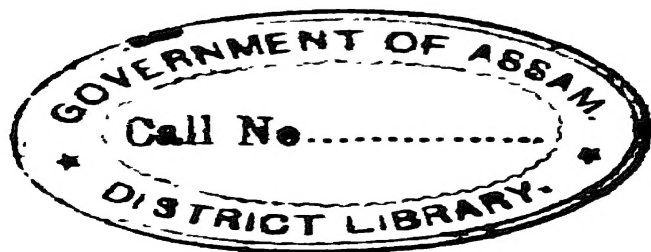
ভাৰত-সমাজ-পূজা ।

DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)
TEZPUR.

অনুবাদক আৰু প্ৰকাশক ।

শ্ৰীহৰিপ্ৰশন্ন তামুলী ফুকন ।

উজানবাজাৰ গোটটি ।

କଳିକାତା,

୮୫ନଂ ଅପାର ସାରକୁଳାବ ରୋଡ, 'ଭାରତଶିଳ୍ପ' ଗସ୍ତେ,

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତଚରଣ ଦାସ ଦ୍ଵାରା ମୁଦ୍ରିତ ।

শ্রীমৎ কৃষ্ণমূৰ্ত্তি—(এই প্ৰজাৰ প্ৰবৰ্ত্তক)

Dedicated to my ever-celebrate Gurudeb—the source of
my happiness and Peace—the sole creator of my being—

HARIPRASANNA TAMULY PIUKAN.
the Translator and the Publisher
of the Pooja.—1338.

শ্রীমৎ কৃষ্ণমূৰ্তি ।

১৮৯৬ খৃষ্টাব্দৰ ২৫ মে তাৰিখে মাদ্ৰাজৰ এবৰ সাধাৰণ ব্ৰাহ্মণৰ ঘৰত এওঁৰ জন্ম হয়। সেই ঘৰৰ অষ্টম সন্তান হৈ জন্ম হোৱাত সামাজিক ৰীতিমতে তেখেতক বৰ মৰমৰে আপডাল কৰি তুলিছিল, কিন্তু পিতাকৰ অংগা স্কুল নোহোৱাত মহামতি এনি বেচাণ্টক দি দিয়ে আৰু তেখেতে এওঁৰ গাত অসাধাৰণ প্ৰতিভা দেখা পাই, সাদৰৰে তোলনীয়া পুত্ৰ কৰি ললে। কৃষ্ণমূৰ্তী ডাঙৰ হ'লত ধনী মানুহ কেই গৰাকীয়ে পিতাকৰ লগত যোগ হৈ, কৃষ্ণমূৰ্তীক পুনঃ পিতাকৰ লগলৈ আনিবলৈ মৰদমা কৰে। স্থানীয় আদালতে আৰু হাইকোর্টে পিতাকৰ ফালে ৰায় দিয়ে, কিন্তু আপিলত Privy council এনি বেচাণ্টকে দিলে। ১৯১০ চনত, ১৪ বছৰ বয়সত কৃষ্ণমূৰ্তীয়ে প্ৰাথমিকৰ পৰা প্ৰথম দীক্ষা পায়, ১৯১২ চনত এপ্ৰিল মাহত ১৬ বছৰ বয়সত পুনঃ দ্বিতীয় দীক্ষা পায়। ১৯২৭ চনত নিৰ্বান Nirbanic consciousness লাভ কৰে। তেওঁ নিজেই কৈছে—As the river enters the sea and lose itself in the sea, so Krishnamurti has entered into the life which is represented by some as the Christ, by others as the Budha, by others still as the Lord Maitrya. Lilly Heber নামৰ P. H. D. উপাধিপ্ৰাপ্ত এমেৰিকান প্ৰফেচাৰ এজনে Krishnamurti and the world crisis আৰু The Man and His Message নাম দি এওঁৰ বিষয় ২ খান কিতাপ লিখিছে। পাঠক সকলে এই কিতাপ পঢ়ি সবিশেষ জানিব পাৰিব। কৃষ্ণমূৰ্তীৰ তলত লিখা কিতাপ কেইখন আধ্যাত্ম পথৰ বাবে সকলৰ বন্তি স্বৰূপ।

- (১) At the feet of my master.
- (২) The Kingdom of Happiness.
- (৩) Life in Freedom.
- (৪) The Path.
- (৫) Education as service.
- (৬) Camp fire Talks.

লেখক—

শ্ৰীহৰিপ্ৰসন্ন তামূলী ফুকন।

পাতনি

যি সকলৰ পূজাত ৰাপ আছে আৰু কেইবাজনো সন্মিলিত হৈ পূজা কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁলোকৰ নিমিত্তে জে, কৃষ্ণমূৰ্ত্তিৰে কিছুমান বেদমন্ত্ৰ একেলগ কৰি এই পূজা পদ্ধতি ডাঙি ধৰিছে। ১৯২৫ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত এই পূজা আৰম্ভ হয় আৰু এনি বেচাণ্ট আৰু লিড্ বিটিৰ চাহাবে এই পূজা কৰোতে কি পৰিবৰ্ত্তন হয় তাক লক্ষ কৰি লিখিছে “It was found that the most wonderful changes took place on the higher planes during the ritual, and a vehicle was created to receive a magnificent down pouring of spiritual life and power”. এই পূজা কৰোতে উচ্চ জগতত বৰ আচৰিত ধৰণৰ পৰিবৰ্ত্তন ঘটে আৰু আধ্যাত্মিক জীৱণ আৰু শক্তিৰ মহৎ বৰিষণ ধাৰণ কৰিবলৈ এক আধাৰ সৃষ্ট হয়।

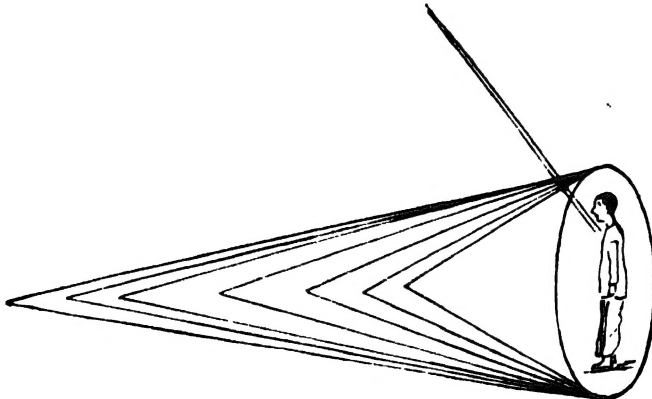
জাৰ্মানিৰ নাৰ্বাগ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক Professor Rudolf Otto চাহাবে লিখিছে।

* * * * *

“Far better than what books and texts can help us to feel about a religion, the spirit of this worship, to us so unfamiliar and of such a different kind, give us an experience of the transcendental.”

এই পূজা প্ৰধানকৈ গায়ত্ৰী মন্ত্ৰৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত

এই গায়ত্ৰী মন্ত্ৰ স্মৃদ্ব অতীতৰ পৰা ভাৰতবাসী সকলৰ দ্বাৰা উচ্চাৰিত হব লাগিছে আৰু দেৱতাৰ জগতে ইয়াৰ প্ৰত্যক্ষৰূপত স্পন্দন কৰিবলৈ অভ্যস্ত হৈছে। শুদ্ধাস্তঃকৰণে এই মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰিলে সূৰ্য্যৰ বিহীন জ্যোতীৰ্দ্ৰাৰ আহি নিজ হৃদয়কেন্দ্ৰ জাগৰিত কৰে। Bishop Lead beater চাহাবে দিবা দৃষ্টিৰে চাই কৈছে যে এটি বশ্মিধাৰা আহি, গায়কৰ ওপৰত পৰেহি আৰু তেওঁৰ পৰা তেওঁ মুখ কৰি থকা ফালে ৭ ভাগ হৈ বিয়পি পৰে আৰু ভলত দিয়া চিত্ৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱৰ লক্ষণ দেখুৱা হল।

ত্ৰিমাং কৃষ্ণমূৰ্ত্তীয়ে কয় যে সকলো পূজা, অচ্চৰ্চনা, ভূপ, হোম, নিজে শিকি, নিজে কৰিব লাগে; অন্যৰ হাতত সমৰ্পণ কৰি, নিশ্চিন্ত হৈ বহি থাকিলে সগ্যক ফল নেপায়। এই পূজাৰ বিষয় তেখেতে এটি স্তম্ভৰ পাতনি লিখিছে, তাৰ অসমীয়া ভাঙনি ইয়াত দিয়া হল। তেখেতে লিখিছে।

“সকলো ঈশ্বৰ বিষয়ক ক্ৰিয়াৰ উদ্দেশ্য হৈছে শক্তি জাগৃত কৰা। এই ক্ৰিয়াই কেৱল তোমাক হে যে সহায় কৰিব এনে নহয়। ওচৰৰ চবুৰীকো সহায় কৰিব। Leadbeater চাহাবে লিখিছে যে যেতিয়া গায়ত্ৰী অৰ্গবোধৰে সৈতে আৰু বুদ্ধিৰে সৈতে আৱন্তি কৰা হয়, ইয়াৰ প্ৰভাৱ আদিয়াৰ (Adayar) পৰা বৰ্ষালৈকে বিস্তাৰ হয়। আমাৰ পূজাত পুৰোহিত বুলি বিশেষ ক্ষমতা পোৱা কোনো মানুহ নাই। এই পুৰোহিত জন কেৱল সমাজৰ ভিতৰত প্ৰধান।” ১। The leader is only the “Primus Inter pares” first among equals. আমালোক সকলোৱে সেই চিন্তাৰ আকৃতি গঢ়িবলৈ কাম কৰিছো। কেৱল পুৰোহিত জনক হে কৰিবলৈ এবি দিব নেলাগে। পুৰোহিতৰ লগত তাল দি গাব লাগে।

হিন্দু-পূজা এতিয়ালৈকে প্ৰায়েই ব্যক্তিগত ভাবে কৰা। এই পূজাৰ দ্বাৰা বাতৰুৱা পূজাৰ সূচনা কৰা হৈছে। আমালোকে এই পূজাত বিশেষ ফল ধৰাবলৈ সহযোগিতা কৰিবলৈ শিকিব লাগিব আৰু যদি তাল দি যাব নোৱাৰো, আমি মনে মনে থকা উচিত আৰু চিন্তা অব্যবত মনোনিবেশ কৰা উচিত। পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্ন হৈ মন্দিৰলৈ আহিব লাগে। যদি তুমি অপৰিষ্কাৰ হৈ অহা, শক্তি তোমাৰ ভিতৰেদি আহিব নোৱাৰে। আৰু পূজা কৰাৰ ভাব লৈ পূজা কৰিবলৈ আহিব লাগে। তোমাৰ ভক্তি আৰু শাৰীৰিক পবিত্ৰতা হব লাগিব।

মনত ৰাখিবা যে পূজা কৰাৰ প্ৰথমতে নিজক পবিত্ৰ কৰি লব লাগে। পুৰোহিতে নিজকে আৰু বাইজক “অপবিত্ৰঃ পবিত্ৰো বা” এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ কৰি লয়। মনত ৰাখিব যে এই কামটো যেন ব্যক্তিগত নহয়। মনত আৰু হৃদয়ত ঈশ্বৰক ভাবি নিজকে নিজে পবিত্ৰ কৰা হয় আৰু এইটো শক্তি খটাই কৰিব লাগে, কাৰণ হিন্দু ধৰ্ম্মই শক্তি ভাবৰ চৰ্চ্চা কৰে। মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰোতে সদাই নিশ্চয়াত্মিকতা বুদ্ধিৰে কৰিব লাগে। তুমি যদি সবল হোৱা আৰু ভাব আৰু বুদ্ধি যদি দৃঢ় হয়, তেনেহলে তুমি এনেকই কৰিব পাৰিবা। যদি ভালকৈ ব্যৱহাৰ কৰিব জানা, তেনেহলে জানিবা যে ভাবনাই সকলো সিদ্ধিৰ মূল।

ইয়াৰ পিচৰ “সূৰ্য্যশ্চ মা” এই মন্ত্ৰৰে দেৱতা সকলত আত্মান কৰা হয় বাতে তেওঁলোকে আমাৰ শৰীৰ পবিত্ৰ কৰিব পাৰে আৰু আমাৰ শাৰীৰিক, চিন্তা বিষয়ক মানসীক পাপ, অনৰ্থক গল্প কৰা আৰু নিষ্ঠুৰ বাক্য প্ৰয়োগ কৰাৰ দোষ নিবাৰণ কৰিব পাৰে। মানৱৰ প্ৰত্যেক কামৰে তিনিটা ভাগ আছে, যেনে—(১) কৰ্ম্মৰ উদ্দেশ্য, (২) কৰ্ম্ম, (৩) কৰ্ম্মৰ পৰা হোৱা সুখ বা দুখ ভোগ কৰা, জন্তুবিলাকৰ কেৱল এটা স্বাভাৱিক বৃত্তান্ত (Instinct)। জন্তুৱে ভাৱনা অহুভৱ কৰে। সেইমতে গতি কৰে আৰু কাম কৰে আৰু ইয়াতে শেষ। তুমি এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা তিনিভাগ কৰ্ম্মৰ পৰা পবিত্ৰ হোৱা, আৰু অমৃততত্ত্বৰ নিকষ-পাথাৰত কল্লনা কৰি শেষ কৰা আৰু সূৰ্য্যক

প্রাৰ্ণনা কৰা যাতে তেওঁ তেওঁৰ উজ্জ্বলমান শক্তিৰ দ্বাৰা তোমাক পবিত্ৰ কৰে। তুমি উধানত বহা আৰু যদি তুমি একাগ্ৰ হব পাৰা, তেনেহলে সূৰ্য্যই তোমাক পবিত্ৰ কৰিব পাৰিব।

প্ৰত্যেককে এইদৰে পবিত্ৰ কৰি, ঠাইডোখৰ ভূত প্ৰেত আদিৰ পৰা পবিত্ৰ কৰা, এইটো ত্ৰায়সঙ্গত। পুৰোহিতে ঘণ্টা বজাব। তোমালোকে সকলোৱে সহায় কৰা। যেতিয়া কোৱা “শিৰাজ্জয়” তেতিয়া তোমালোকৰ শক্তি নিক্ষেপ কৰা।

যেতিয়া পুৰোহিতে কব “ওঁ ভুভুঃ স্বঃ” তেতিয়া ঘোমৰ কবচে ঠাইডোখৰ চাৰিওপানে ঘেৰি ধৰিব আৰু বাধা দিয়া কোনো কাৰণ আহিব নোৱাৰে। সেই ঠাইডোখৰ কেৱল উচ্চতৰ জগতৰ পৰা শক্তি আহিবলৈ মুক্ত কৰি থোৱা হয়।

* * * *

পূজাৰ প্ৰথম ভাগ এইৰূপে শেষ কৰা হয়। পুৰোহিতে পানী সকলোকে ভগাই দিয়ে আৰু ইয়াৰে সৈতে গোটেই বাইজ পবিত্ৰ হয় আৰু তাৰ পিচত ঠাইডোখৰো পবিত্ৰ হয়। তাৰ পিচত তিনি লোকত নন্দিৰ চিন্তাবয়ব কল্পনা কৰা হয়। তাৰ পিচত ধূপ ব্যৱহাৰ কৰা হয় আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা বায়নগুণ স্তম্ভক্ষিয়ুত কৰা হয়। তাৰ পিচত কোৱা হয় “যেন দেবাঃ পবিত্ৰেন”। তুমি দেৱতাসকলক আহ্বান কৰা আৰু নিজেও পবিত্ৰ হোৱা। পোন প্ৰথমে উপযুক্ত নেতৃত্ব নিমিত্তে ইন্দুক আহ্বান কৰা হয়। তুমি অত্ৰক যথাবিহিত বাটেদি নিবলৈ শক্তি আৰু বল খুজিছা। তাৰ পিচত সোম দেৱতাক—উদ্ভিদ ৰাজ্যৰ গৰাকীক সূত্ৰ আৰু উন্নতিৰ নিমিত্তে আহ্বান কৰা হয়। উদ্ভিদ বাইজে আমাক সকলো সুখনায়ক খাদ্য যোগায়। এই মন্ত্ৰ পাঢ়োতে প্ৰকৃতিৰ গাঁল, শাৰীৰিক শক্তি আৰু উজ্জ্বলমান প্ৰকৃতিৰ কথা মনত ৰাখিব লাগে। তাৰ পিচত বথায়থ দৰ্শনৰ নিমিত্তে বৰুণক আহ্বান কৰা হয়। তাৰ পিচত “যমোৰাজা” ইত্যাদি। এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা সকলো বিপ্লকাৰী আৰু আসক্তিকাৰী কৰ্ম্মক ধ্বংস কৰিবলৈ যমৰাজক আহ্বান কৰা হয়। “জাতবেদাঃ মে’জিয়ন্ত্য” ইত্যাদি এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা সূৰ্য্যক—সৃষ্টিকৰোতাক—শক্তি আৰু জ্যোতি দিবলৈ আহ্বান কৰা হয়। কেৱল নেতাজনৰ ওপৰত ভাৰ দিলেই নহব, সকলোৱে একাগ্ৰতাৰে সৈতে এই ভাবে চিন্তা কৰিব লাগিব। এতিয়া গায়ত্ৰী জপ কৰা হয়। পূজাত এই গায়ত্ৰী মন্ত্ৰই সৰ্বপ্ৰধান। ওঁ ভুঃ ওঁ ভুভুঃ ইত্যাদি কোৱা হয়। যাতে মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰিবলৈ নিচৰ শৰীৰবিলাক শান্ত ভাব ধাৰণ কৰে। তোমাৰ মন, ভাব, বোধশক্তি সকলো দিব্য ভাবত অনুপ্ৰাণিত হবলৈ বিচৰা, কেৱল ভগৱানেহে দিব পাৰা জ্যোতি দৰ্শনৰ নিমিত্তে মনটো জাগৃত কৰিব খোজা। তুমি নিৰতিশয় শান্তি, স্পন্দনবিহীনতা, আৰু নিশ্চয়তা আৰু এই নিশ্চয়তাৰ পৰা অহা শক্তিৰ কথা ভাবিব লাগিব। বহু যুগৰ পৰা এই মন্ত্ৰ উচ্চাৰিত হব লাগিছে। এই কাৰণে এওঁ ভূমি ইমান পবিত্ৰ। এওঁ মন্ত্ৰ ধৰি ইচ্ছা শক্তিৰ দ্বাৰা পুনঃ পুনঃ উচ্চাৰণ কৰিব লাগে। তুমি এই অনন্ত শক্তিৰ বিষয় চিন্তা কৰিব খোজা; অৰ্থাৎ বুদ্ধিৰ জগতলৈ (Budhic plane) তোমাৰ ভাবনা শক্তি নিব খোজা; ইয়াৰ পিচত থকা শক্তিলৈ লক্ষ্য কৰা। আমি নিয়মিতমতে মন, বুদ্ধি আৰু ভাবনা শান্ত ভাৱে চলাব লাগিব। গায়ত্ৰী

এক মুহূৰ্ত্তৰ নিমিত্তে কোৱা হয়। এই মুহূৰ্ত্তত সকলো একাগ্ৰ হৈ লগাবলৈ বেচি বখা নাই। এই মুহূৰ্ত্তত সকলো পাহৰা হব লাগিব আৰু যি বিচাৰিচা সকলো আত্মত্যাগী হব লাগিব। এক অৰ্থকৈ দৰি থাকিব নোৱাৰে। সকলোৱে একেলগে এই মন্ত্ৰ গাব লাগে। গায়ত্ৰীৰ বিশেষ কথা হৈছে “মানসিক জগতত সকলো এক” (on the Budhic plane all are one) এই কথা জগাই দিয়ে।

তাৰ পিচত অগ্নিক পূজা কৰা হয়। সূৰ্য্যৰ দৰে এও সকলোকে সমানে তাপ দিয়ে। প্ৰথম চাৰি শাৰী সূৰ্য্যৰ, উপমা। তাৰ পিচত দেখুৱা হৈছে যে অগ্নি অব্যয়। আগুৱেই আছিল, এতিয়াও আছে আৰু আগুৱাকো থাকিব। অগ্নি আত্মিক বুলি একাগ্ৰতাৰে চিন্তা কৰিবা। মন্ত্ৰ গোৱাৰ পিচত এই জুই পবিত্ৰ হৈ পৰিব। যদি তুমি দৃঢ় বিশ্বাসে আহ্বান কৰিব পাৰা তেনেহলে অগ্নি নিশ্চয় আত্মিক। তেতিয়া তুমি কবা “অগ্নয়ে স্বাহা”। জুইৰ কাঠি ডাল, যি ডাল তুমি অৰ্পণা কৰিব খুজিচা, তুমিয়েই সেই ডাল বুলি ভাবিবা। এই ডাল সূৰ্য্যক দিবা আৰু কৰ, এই ডাল মোৰ নহয়। এতিয়া তুমি পবিত্ৰ হলা আৰু পূজাত তিনি ‘ও’ নোবলৈ তোমৰ জ্ঞান নিব পাৰিবা।

“অগ্নে নয় সুপথা” তুমি অগ্নিক আদ্যন্ত নোহোৱা অনন্ত পথত নিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছা। তেওঁ জীৱনৰ আওপকায়া বাটৰ কথা জানে, সেই কাৰণে তুমি তেওঁক তোমাৰ নীচ প্ৰকৃতি দমন কৰাত সহায় কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছা।

অগ্নিয়েই মানবক বক্ষা কৰোতা। এই বিলাক মন্ত্ৰ গাওঁতে আমি আপোন পাহৰা হব লাগিব। তেওঁ জাতি সমূহক চকুৰ টিপ নমবাকৈ চাই আছে। তেওঁৰ আইন মতে আমি কাম কৰিবলৈ অভ্যাস কৰিব লাগিব। তেওঁৰ সত্যৰ বাস্তৱে অলপ একো বিচাৰা নাই। মন্দিৰ স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত থকা বাটৰ (A Temple is a halfway house between heaven and earth). আমি অগ্নিক আমাৰ গাত থকা দোষিত বস্ত্ৰবোৰ শুচাই দিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছো। তেতিয়া পবিত্ৰ ভস্ম চাৰিওফালে বিলাই দিয়া হয়! গায়ত্ৰী মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰোতে, তেওঁক পবিত্ৰ কৰে আৰু ঘটচক্ৰক গতিশীল কৰে। এই চক্ৰবোৰ লগত হলেহে যথার্থ জ্ঞান ওপজে; এতিয়া তুমি পবিত্ৰ হলা। (It can purify you and set your chakras into motion as you say the Gayatri. You can have True knowledge if your centres are awake.)

অগ্নিয়ে ক্ষিত্তি ভাগ, পানীয়ে সূক্ষ্ম ভাগ আৰু জ্যোতিয়ে মানসিক ভাগ বুজায়। যেতিয়া কেম্ফৰ (camphor) জ্বলোৱা হয়, পূজা আৰম্ভ হয় আৰু তুমি শক্তি প্ৰয়োগ কৰিবৰ সমৰ্থ হোৱা; কাৰণ শক্তি ভাবেই শক্তি জগৰণৰ ঘাই কাৰণ।

এইদৰে আমালোকক অগ্নিক আহ্বান কৰা, অগ্নিৰ আগমন আৰু অগ্নিৰ পূজা কৰা শেষ কৰা হল। তাৰ পিচত অগ্নিৰ পছা জনাৰ বিবৰণ, তাৰ পিচত পবিত্ৰ ভস্ম বিতৰণ আৰু গায়ত্ৰী। এতিয়া পানীয়ে জ্ঞাপন কৰা সূক্ষ্ম জগতলৈ আমি উঠিলো পুৰাহিত “দধিক্ৰান্তো অকাৰিষং” বুলি আৰম্ভ কৰিলে। আগৰ দিনত পুৰাহিত নদীৰ পাৰত বহি মন্ত্ৰ গোৱা প্ৰথা আছিল। এই নদীক বেগবান্ বোৱাৰ লগত তুলনা কৰা হৈছে। তেওঁ ভাল স্বাস্থ্যৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰিছে। এতিয়া সকলোৱে গায়—“আপো হিষ্ঠাঃ”। পানীৰেই সকলো আনন্দৰ

মূল। পানীয়েই জীৱনৰ সাৰ আৰু মূল কাৰণ। আমাক শক্তি আৰু বীৰ্য্য দান কৰা। ভাগ স্বপ্ন দেখুৱা প্ৰেৰণা দিয়া। তোমাৰ অতি মঙ্গল সাৰ থিনি এই পানীত দিয়া। যেনেকৈ গৰুৱে পোৱালীক গাখীৰ দিয়ে তেনেকৈ আমাক তোমাৰ মঙ্গল সাৰখিনি এই পানীত ঢালি দিয়া। আমাক নব জীৱন দান কৰা। এই কথা ভাবোতে পানীখিনি গুণবন্ত কৰা যেন ভাবিবা। সকলো সৃষ্টি বস্তুৱেই পানী। প্ৰাণবিলাক পানী, জন্তু, আহাৰ, অমৃতত্ব, বিশ্বশক্তি সকলোৱেই পানী। জ্যোতীয়ে পানী, জগতৰ সকলো ক্ৰিয়া শক্তিয়ে পানী। মনত ৰাখিবা যে সকলো শক্তি তুমি এইদৰে পানীত ঢালি দিছা।

ইয়াৰ পিচত পুৰোহিতে এই বুলি কৈ বৰুণক আহ্বান কৰে “আমি প্ৰত্যেক দিনেই আইন ভঙ্গ কৰো। দেব ৰাজ্যৰ দোষ লগাও আমি তোমাৰ আইন ভাল কৰি হুৰুজো। আমি নভবা, নিশ্চিত্যকৈ কাম কৰো। অমৃতত্ব কৰি খঙ নকৰিবা। আমি পাপ কৰো; আমি কৰিব নলগীয়া কাম কৰো। আমি অবুজ”। পানী পবিত্ৰ কৰি, পুৰোহিতে বৰুণক আহ্বান কৰে আৰু পুনঃ পানীখিনিক আশীৰ্বাদযুক্ত কৰে। পুৰোহিতে সকলোকে পবিত্ৰ কৰে, কেৱল নিজক আৰু ৰাইজক হে কৰে এনে নহয়; গোটেই শাৰীৰিক, মানসিক জগতকে পবিত্ৰ কৰে।

“প্ৰাণাপানব্যানোদান সমানা” ইত্যাদি। জুইৰে পবিত্ৰ কৰাৰ দৰে এই শৰীৰত থকা পঞ্চ প্ৰাণ শুদ্ধ কৰিবলৈ এই মন্ত্ৰ গোৱা হয়। তাৰ পিচত পঞ্চ মহাভূতক, পঞ্চ গুণ, মন, বাক্য, কৰ্ম্ম, অন্নময়, প্ৰাণময়, মনোময়, বিজ্ঞানময়, আনন্দময় ইত্যাদি কোষবিলাকক শুদ্ধ কৰিবলৈ মন্ত্ৰ গোৱা হয়। তাৰ পিচত আত্মা, অন্তৰাত্মা, পৰমাত্মা পবিত্ৰ কৰিবলৈ গোৱা হয়। আমি জলন্ত অগ্নিৰ দৰে পবিত্ৰ হব খোজো “We want to become a pure spark like the flame”। ইয়াৰ পিচত যেতিয়া পবিত্ৰ হোৱা যায়, তেতিয়া গায়ত্ৰী উচ্চাৰণ কৰা হয়। এই গায়ত্ৰীৰ পৰা আমাৰ শৰীৰত শক্তি সঞ্চাৰ কৰা হয় আৰু আমাৰ পৰা শক্তি অন্তৰ্গত বিৰণ কৰা হয়। এইখিনিগৈকে শৰীৰ বিষয়ক আৰু হৃদয়বিষয়ক কাম শেষ হল।

এতিয়া আমি মানসিক বিষয়লৈ মন মেলে। আৰু জ্যোতী: আহ্বানকাৰ্য্য আৰম্ভ কৰো। আমি সেই পাখৰ ডোখৰক বা জলি থকা জুই কুৰাক পূজা নকৰো; আমি পাখৰ ডোখৰে বা জুইৰে সন্মত কৰা অনন্ত শক্তিক হে পূজা কৰো। বেদিত থকা জুই অনন্ত দীপ্তিৰ সৃষ্টি কৰ্ত্তাৰ অনন্ত জ্যোতীৰ আভাস মাথোন। এই জুইৰ দ্বাৰা আমাৰ হাতত থকা সৰু জুইৰ শলিতা ডাল জলাই দিও। তাৰ পিচত এই জুইৰ গৈতে একতা প্ৰতিষ্ঠা কৰো। তাৰ পিচত দুইটাকে একেলগে ৰখা হয়। এই চাৰি শাৰী কথা কল্পনামূলক (আসত্যেন ৰজসা)। আমি এই জুইৰে কিছু আভাস দিয়া হৃদয়ক পূজা কৰো। একাৰ কাটি কৰি থৈ, হৃদয়ক উপাসনা কৰি আমি হৃদয়ক পাও। তেওঁ মিত্ৰৰ বৰুণৰ আৰু অগ্নিৰ চকু। তেওঁৰ জ্যোতীৰে গোটেই বিশ্ব জ্যোতীমান্। সকলো স্বাৰব, অস্বাৰব প্ৰাণীতে তেওঁ প্ৰকাশিত হৈছে আৰু পুৰোহিতে

উচ্চারণ কৰোতে সূৰ্য্য আৰু; তেওঁৰ শক্তি অহা আমি অনুভব কৰিব পাৰো। এই চিন্তাত সকলোৱে মনোনিবেশ কৰিব লাগে।

“আদ্ৰ্১ জ্বলতি”—তাৰ পিচত গোৱা হয় মইৱেই জ্যোতি, মইৱেই ব্ৰহ্ম। এই মন্ত্ৰ গাওঁতে প্ৰাণে সৈতে গাৱ লাগে। গোটেই বিশ্ব সৈতে একাত্ম হোৱা অনুভৱ কৰিব পাৰিব লাগে আৰু নিজকে অৰ্পণ কৰিব লাগে।

এতিয়া হে আচল পূজালৈ অহা হল “সহস্ৰশীৰ্ষাঃ পুৰুষঃ”—ইয়াত ঈশ্বৰৰ প্ৰথম ভাবক বৰ্ণনা কৰা হৈছে। (The first aspect of the Logos is Described here.) (১) তেওঁ অমৃতত্ব ঈশ্বৰ, বিশ্বাতীত আৰু বিশ্বানুগ; এক অংশৰে জগত ধৰি আছে। জগতৰ ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰময় জ্যোতী অনুভৱ কৰিব পাৰা। তেওঁ দেৱতাৰ জগততো ব্যাপ্ত হৈ আছে। তাৰ পিচত “নমস্তে অস্তু” এইখিনি গাওঁতে তেওঁৰ বিবিধ প্ৰকাশলৈ মন কৰো। ইয়াৰ পিচত পৰম মন্ত্ৰলময় “শিৱৰ” কথা ভবা হয়—যি জন মহাপুৰুষ সকলোত আছে। C. W. Leadbeater চাহাবে লিখিছে যে এইখিনি গাওঁতে বেদিৰ ওপৰত এজন দেৱতা সাক্ষাৎ হয় আৰু তেওঁৰ আশীৰ্বাদ বৰ্ণন কৰে। A blue Deva appears above the altar crosslegged and gives His blessing.

ইয়াৰ পিচত দুল্ল বিৱৰণ কৰা হয় আৰু আমি ঈশ্বৰৰ দ্বিতীয় ভাবত (Second aspect) মনোনিবেশ কৰা। এই ভাবে ইমান উচ্চ যে সেই একে স্তিতিকে ইহাতো কৰা হয়। ভগৱানৰ প্ৰথম ভাৱৰ পূজা কৰোতে আমি বিশ্ব সৃষ্টি কৰোতালৈ মন দিও; যেতিয়া দ্বিতীয় ভাৱৰে পূজা কৰো, তেতিয়া প্ৰভু মৈত্ৰেয় আৰু বুদ্ধলৈ (Budha and Lord Maitreya) মন কৰো। আমি তেওঁক যথার্থ সুখৰ একমাত্ৰ কাৰণ বুলি ধৰো।

নাৰায়ণেই হৈছে অনন্ত ঈশ্বৰ। গোটেই বিশ্ব তেওঁতে আছে। তেওঁৱেই জ্ঞান-জ্যোতি, পৰম আশ্ৰয়স্থান। (The supreme refuge) এই বিলাক উচ্চাৰণ কৰোতে ভক্তি ভাৱৰ আৰু শক্তি ভাৱৰ বিকাশ হব লাগে। ধৰ্ম্মৰ বিভিন্নতাই ইয়াত ইঁকা বধা কৰিব নেলাগে। নাৰায়ণেই হৈছে প্ৰধান ধ্যান কৰ্ত্তা আৰু সকলো ধ্যানেৰেই আদি-মূল। তেতিয়া গোৱা হয় যে তেওঁৱেই ব্ৰহ্ম সকলো বস্তুৰ গুৰি—তেওঁৱেই পোহৰ, তেওঁৱেই একাৰ, তেওঁৱেই তৃতীয় ভাৱ। সকলো সৃষ্টি কৰা গুণ তেওঁৰ পৰাই হৈছে। তেতিয়া ফুল দিয়া হয়। নিজকে ফুল বুলি ভাবিব লাগিব। ইয়াৰ লগতে তোমাৰ সৰ্বস্ব দিয়া হয়।

যিমান পৰা যায় শক্তি সৃষ্টি কৰিব লাগে আৰু নমাই আনিব লাগে। তাৰ পিচত সেই শক্তি বিস্তাৰ কৰিবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। যেতিয়া তুমি গায়ত্ৰী উচ্চাৰণ কৰা, সূৰ্য্যক প্ৰকাশিত হবলৈ আহ্বান কৰা। এই সকলোবিলাক অনুভূতিৰে কৰিব লাগিব আৰু মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ কৰা পানী খাওঁতে, তুমি যে জীৱনৰ সাৰ গ্ৰহণ কৰিছা—এনেকুৱা অনুমান কৰিব লাগে।

পুৰোহিতে শেষ আশীৰ্বাদ দিয়াৰ আগতে চিন্তা-অবয়ব ভাঙ্গিব লাগে, কবচ ভাঙ্গিব লাগে আৰু এই শক্তি গোটেই ভাবত ব্যাপ্ত হব। পুৰোহিতে আশীৰ্বাদ দিয়ে “আমালোকে

পূজা কৰা হ'ল, সকলোৱে একেলগে ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ আহিলো, জ্ঞানৰ অধীশ্বৰ গুৰু সকলৰ লগত যেন এশ বছৰ জীয়াই থাকিব পাৰো। তাৰ পিচত সকলোৱে গাব “তচ্ছং যোৰাবৃণীমহে”।

আমালোক যেন সুখী হ'ব পাৰো। সকলো জীৱজন্তু যেন অনন্ত সুখত বিৰাজ কৰিব পাৰে। প্ৰত্যেকেই যেন সৌন্দৰ্য্য দেখে মনৰ আৰু ভাবৰ যেন বিকৃতি নঘটে। তাৰ পিচত “ওঁ তৎ সৎ ব্ৰহ্মাৰ্পনমন্তু” — সকলো ঈশ্বৰত অৰ্পণা কৰা হ'ল বুলি শেষ কৰা হয়।

এই পূজা অভ্যাস কৰি আত্মগুচ্ছিত্বৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্ম সাক্ষাৎ কৰি বহুতে পৰম শান্তি লাভ কৰিছে। অসমীয়া বাইজৰ সুবিধাৰ নিমিত্তে অসমীয়ালৈ তৰ্জমা কৰি দিয়া হ'ল যাতে তেওঁলোকে যথাযথ উচ্চাৰণ শিকি, অৰ্থ বুজি অভ্যাস কৰিব পাৰে।

ওঁ শান্তিঃ শান্তিঃ শান্তিঃ।

অনুবাদক

শ্ৰীহৰিপ্ৰসন্ন তাণ্ডুলী ফুকন।

ভাৰত সমাজ হিন্দু ৰাজহুৱা পূজা ।

সঙ্কল্পঃ

অধ্বৰ্যুঃ—

হৰিঃ ঔম্

অপবিত্ৰঃ পবিত্ৰো বা সৰ্ববাস্থাং
গতোহপি বা ।

যঃ স্মৰেৎ পুণ্ডৰীকাক্ষং স
বাহ্যান্ত্যন্তৰঃ শুচিঃ ॥

সৰ্বৈ

ঔং সূৰ্য্যশ্চ মা মন্যুশ্চ মন্যু-
পতয়শ্চ মন্যুকৃতভ্যঃ পাপেভ্যো
বক্ষন্তাম্ । যদ্রোত্ৰ্যো পাপমকাৰ্ষম্ ।
মনসা বাচা হস্তাভ্যাম্ । পশ্চ্যামুদৰেণ
শিন্ধা । ৰাত্ৰিস্তদবলুপ্ততু । যৎ
কিঞ্চ ছুৰিতং ময়ি । ইদমহং
মামমৃতযোনৌ । সূৰ্য্যে জ্যোতিষি
জুহোমি স্বাহা ॥

অধ্বৰ্যুঃ—

ঔ আগমার্থং তু দেবানাম্ গমনার্থং
তু বক্ষসাম্ ।
কুৰ্বৈ ঘণ্টাৰবং তত্র দেবতাহান-
লাপ্তনম্ ॥

সঙ্কল্পঃ

পূৰ্বোহিত

হৰিঃ ঔম্

পবিত্ৰ বা অপবিত্ৰ যি অবস্থাতেই থাকক
যি জনে পদ্মপলাসলোচন হৰিক সোৱঁৰে তেওঁ
ভিতৰে আৰু বাহিৰে পবিত্ৰ ।

(এই মন্ত্ৰখিনি উচ্চাৰণ কৰি সকলোৰে সোঁহাতত
পানী দিয়ে । এই পানী হাতত নৈ তলত দিয়া
মন্ত্ৰখিনি উচ্চাৰণ কৰি, ইচ্ছাশক্তি আৰু মন্ত্ৰশক্তিৰ দ্বাৰা
এই পানীখিনি পবিত্ৰ কৰে তাৰ পিচত সকলোৰে সেই
পানী খিনি পি খায় ।)

সকলোৰে গাৰ ।

ঔম্! সূৰ্য্য, চিন্তাশক্তি, চিন্তাশক্তিৰ
অধীশ্বৰ, চিন্তাবে মই যি পাপ কৰিছিলো তাৰ
পৰা মোক ৰক্ষা কৰা । চিন্তাবে, কথাৰে,
হাতেৰে বা ভৰিৰে ৰাতি মই যি পাপ কৰিছিলো
হে ৰাতি সেইবিলাক দূৰ কৰা মোৰ গাত যি
পাপ আছে, সেইবিলাকক আৰু মোক নিজকে,
অমৃত কাৰণ স্বৰূপ, সূৰ্য্যত, পৰমজ্যোতিত মই
অৰ্পনা কৰো ।

পূৰ্বোহিত—

ঔ । যাতে দেবতাসকল আহে আৰু তুত
প্ৰেতবিলাক বিদূৰ হয়, সেই দেবতাসকলৰ
আগমনি ৰাখা কৰি মই ঘণ্টা বজালো ।

(ঘণ্টা বজোৱা শেষ হ'লত)

অপসৰ্পন্ত তে ভূতা যে ভূতা ভুমি
 সংস্থিতাঃ ।
 যে ভূতা বিশ্বকৰ্ত্তাঃ তে গচ্ছন্ত
 শিবাস্তয়া ॥
 অপক্ৰামন্ত ভূতানি পিশাচাস্ৰবতো
 দিশম্ ।
 সার্বেষামবিবোধেন ব্রহ্মকৰ্ম্ম
 সমাৰভে ॥

দিগ্ধক্ষঃ

অধ্বৰ্য্য :—

ওঁ ভূভুবস্বঃ (ইতি দিগ্ধক্ষঃ)

ধূপঃ

অধ্বৰ্য্য :

ওঁ যেন দেবাঃ পবিত্ৰেন আত্মানং
 পুনতে সদা ।
 তেন সহস্রধাৰেণ । পাবমান্যঃ পুনস্ত-
 মা ॥

প্ৰজাপত্যং পবিত্ৰম্ । শতৌদ্যামং
 হিৰণ্ময়ম্ । তেন ব্ৰহ্মবিদো বয়ম্ ।
 পুতং ব্ৰহ্ম পুনীমহে ॥

ইন্দ্রঃ স্ননীতী সহ মা পুনাতু ।
 সোমঃ স্বস্ত্যা বৰুণঃ সমীচ্যা ।
 যমো রাজা প্রমুনাতিঃ পুনাতু মা ।
 জাতবেদা মৌৰ্জয়ন্ত্যা পুনাতু ॥

পৃথিবীত থকা ভূতবিলাক বিদূৰ হওক—
 যি ভূতবিলাকে বিয় জন্মায়, সেইবিলাক শিবৰ
 আদেশত বিদূৰ হওক । ভূত প্ৰেতবিলাক
 চতুদ্দিকে দৌৰি পলাওক । কোনো ফালৰ
 পৰা বিঘিনি নোহোৱাকৈ মই দেবপূজা আৰম্ভ
 কৰিলোঁ ।

চতুৰ্দ্দিক বন্ধ কৰা

পূজা কৰা ঠাইডোখৰ তলত লিখা মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা
 সকলো বিঘিনিৰ পৰা আঁতৰ কৰি ৰাখা ।
 অধ্বৰ্য্যঃ

ওঁ ভূৰ্ভবঃ স্বঃ এই চাৰিটা শব্দৰ দ্বাৰা সকলো
 বিঘিনিৰ পৰা ঠাইডোখৰ বান্ধিব !

ধূপ জ্বলোৱা

অধ্বৰ্য্যঃ

ওঁ ! যি পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰা দেবতা সকলে
 নিজকে পবিত্ৰ কৰে ; সেই পবিত্ৰতাৰ সহস্র
 ধাৰাৰ দ্বাৰা মোক পবিত্ৰ কৰক । প্ৰজাপতিৰ
 সোণালী পবিত্ৰতাই, শত ধাৰাৰে পবিত্ৰ কৰক ।

সেই পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰা, আমি যি সেই পূজা
 জানো—যি পূজা পবিত্ৰতাময়, সেই পূজাই
 আমাক পবিত্ৰ কৰোক ।

ইন্দ্রই বাট দেখুৱাই পবিত্ৰ কৰোক সোমই
 সূৰ্যৰ দ্বাৰা, বৰুণে সৃজ্ঞানৰ দ্বাৰা, যমে
 ধ্বংশকাৰিণি শক্তিৰ দ্বাৰা আৰু অগ্নিয়ে শক্তিৰ
 দ্বাৰা আমাক পবিত্ৰ কৰোক ।

সৰ্ব্বৈঃ—

ওঁ ভূঃ । ওঁ ভুবঃ । ওঁ সূবঃ
ওঁ মহঃ । ওঁ জনঃ । ওঁ তপঃ ।
ওঁ সত্যম্ ।
ওঁ তৎসবিতুৰ্ভৰণ্যম্ ভৰ্গোদেবস্য
ধীমহি ।

ধিয়ো যো নঃ প্রচোদয়াৎ ।

ওঁ আপো জ্যোতী বসোহমৃতং ব্রহ্ম
ভূভুবসুস্ববৰ্ ওঁ ॥

সকলোৱে গাব ।

ওঁ ভূঃ (পৃথিবীলোক) ওঁ ভুবঃ (সূক্ষ্মলোক)
ওঁ সূবঃ (মানসিক লোক) ওঁ মহঃ (আৰু উচ্চতৰ
লোক) ওঁ জনঃ (আৰু উচ্চতৰ লোক) ওঁ তপঃ
(আৰু উচ্চতৰ লোক) ওঁ সত্যম্ (উচ্চতম
সত্যলোক)

ওঁ সেই দেবতাৰ বৰণ্য কান্তি আমি ধ্যান
কৰো । তেওঁ আমাৰ বুদ্ধিবৃত্তিবিলাক চলাওক ।

ওঁ পানী, জ্যোতি, পৃথিবী, অমৃত ব্ৰহ্মা,
অস্তৰীক্ষ আৰু মানসিক জগৎ ওঁ ॥

দেবস্য আহ্বানম্ ।

অগ্নিদেবতাঃ

অধ্বৰ্যুঃ—

ওঁ ভূভুবসুস্ববৰ্ (ইতি অগ্নি
প্রতিষ্ঠাপনম্)

ওঁ চত্বাৰি শৃংগাঃ ত্ৰয়ো অশ্ব পাদা

দ্বৈ শীৰ্ষে সপ্ত হস্তাসো অশ্ব ।

ত্ৰিধা বন্ধো বৃষভো বোৰবৌতি মহো

দেবো মৰ্ত্যো আবিবেশ ॥ এষঃ হি

দেবঃ প্রদিশোনু সৰ্ব্বাঃ পূৰ্ব্বো হি

জাতঃ স উ গৰ্ভে অন্তঃ । স বিজায়মানঃ

স জনিষ্যমানঃ প্রত্যঙমুখাস্তিষ্ঠতি

সৰ্ব্বতো মুখঃ ॥

দেবতাৰ আহ্বান ।

অগ্নি দেবতা

পুৰোহিতে কব—

ওঁ । পৃথিবী, অস্তৰীক্ষ আৰু মানসিক জগৎ
(এই বুলি জুই জলাই দিব) ওঁ । তেওঁৰ
শিং চাৰিটা, তেওঁৰ ভৰি তিনি খন । তেওঁৰ
মূৰ দুটা, হাত ৭ খন । তিনি ভাগত বন্ধা
থাকি বৃষভে হেৰেলিয়াই বুৰিছে ।

মহান দেৱ মৰ্ত্যলোকলৈ আহিছে । এই
দেবতা সকলোতে আছে ।

তেওঁৰ পোন প্ৰথমেই জন্ম হৈছে, আৰু
ত্ৰিভাৱলৈকে গৰ্ভতে আছে ।

তেওঁ জন্মিছেই আছে আৰু জন্মিছেই
থাকিব । অন্তঃমুখী হৈ সকলো পিনে চাই
আছে ।

সৰ্ব্ব—

ওঁ অগ্নয়ে স্বাহা ।
অগ্নয় ইদং ন মম ॥

ওঁ সূৰ্য্যায় স্বাহা ।
সূৰ্য্যয়েদং ন মম ॥

ওঁ প্ৰজাপতয়ে স্বাহা ।
প্ৰজাপতয় ইদং ন মম ॥

ওঁ অগ্নে নয় স্তপথা বায়ে অস্মান্
বিদ্বানি দেব বয়ুনানি বিদ্বান্
মুযোধাস্মজ্জুহ্বানমেনো
ভূয়িষ্ঠাং তে নমঃ উক্তিং বিধেম ॥

মিত্ৰেণ চৰ্যণীধৃতঃ
প্ৰবো দেবশ্চ সানসিম্ ।
সত্যং চিত্ৰশ্ৰবন্তমম্ ॥

মিত্ৰো জনান্ যাতয়তি প্ৰজানন্
মিত্ৰো দাধাৰ পৃথিবীমুত দ্যাম্
মিত্ৰঃ কৃষ্টীৰনিমিষাহিচিৰ্কে সত্যায়
হব্যং স্তুতবদ্বিধেম ॥

প্ৰ স মিত্ৰে মৰ্তো অস্তু প্ৰযস্বান্
যজ্ঞ আদিত্য শিক্ৰতি ত্ৰতেন ।
ন হৃদ্যতে ন জীয়তে ছোতো নৈন-
মংহো অশ্নোত্যস্তিতো ন দুৰাং

সকলোৱে গাব—

ওঁ ! অগ্নি:দেবতাক এই আহুতি দিলোঁ,
এই থিনি অগ্নি:দেবতাৰ, এইথিনি মোৰ নহয় ।

ওঁ ! সূৰ্য্যক এই আহুতি দিলোঁ, এইথিনি
সূৰ্য্যৰ, এইথিনি মোৰ নহয় ।

ওঁ ! প্ৰজাপতিক এই আহুতি দিলোঁ,
এইথিনি প্ৰজাপতিৰ, এইথিনি মোৰ নহয় ।

ওঁ ! হে অগ্নি সৎ পথেদি আমাক সমৃদ্ধিলৈ
নিয়ক ।

হে দেব আগুনি সকলো বাটপথ জানে
যিবিলাক পাপে আমাক অসৎ বাটলৈ নিয়ে,
সেই পাপবোৰ ধ্বংস কৰক পূৰ্ণ: পুন: আপোনাৰ
স্ততি গান কৰো ।

মিত্ৰ দেবৰ মহান্ যশ, তেওঁ সকলো জাতিৰ
মানুহকে ধাৰণ কৰিছে আৰু স্মৃতিবিলাক দান
কৰিছে ।

তেওঁ সত্যমহাযশস্বী সকলৰ ভিতৰত
সৰ্বতকৈ ডাঙৰ !

সৰ্বৰূপ মিত্ৰই মানুহক চলাইছে মিত্ৰই
পৃথিবী আৰু স্বৰ্গ ধাৰণ কৰিছে ।

মিত্ৰই চকুৰ পাতি নমবাকৈ মানুহক চাই
আছে ।

সেই সত্যক ঘিউৰে সৈতে এই আহুতি
দিলোঁ ।

হে মিত্ৰ দেইবিলাক মানুহ সমৃদ্ধিশালী হওক
যিবিলাকে হে অদিতিৰ পুত্ৰ ! তোমাৰ নিয়ম
অনুসৰণ কৰে । তোমাৰ বশ্ৰিত মানুহবোৰ
কেতিয়াও পৰাহিত নহয়, আৰু মৰা নপৰে
আৰু ওচৰৰ বা দূৰৈৰ পৰা পাণেও নোচোৱে ।

(ভস্ম মানুহক বিলায় দিয়ে, আৰু প্ৰত্যেকে
শীৰ, কপাল আদি ঠাইত এই ভস্ম লগায়)

ওঁ ভূঃ ইতি শিবসি । ওঁ ভুবঃ
ইতি ললাটে । ওঁ সূবঃ ইতি কণ্ঠে ।
ওঁ মহঃ ইতি নাভৌ । ওঁ জনঃ
ইতি হৃদয়ে । ওঁ তপঃ ইতি বাম-
স্কন্ধে । ওঁ সত্যম্ ইতি দক্ষিণ-
স্কন্ধে । ওঁ তৎসবিতুৰ্বৰেণ্যম্ ভৰ্গো
দেবস্য ধীমহি ধियो যো নঃ
প্রচোদয়াৎ । ওঁ আপো জ্যোতি
বসোহমৃতং ব্রহ্ম ভুভুৰ্বসুস্ববর ওঁ ॥

আপোদেবতাঃ

অধ্বৰ্যুঃ—

ওঁ দধিক্রাবুঃ অকাৰিষ্য
জিষ্মোবশ্বস্য বাজিনঃ ।

ওঁ সূৰভি নো মুখা কৰৎ
প্র ন আয়ুঁষি তাৰিষৎ ॥

সৰ্বৈঃ—

ওঁ আপো হি ঈষ্ঠা ময়োভুবন্তাঃ
ন উৰ্জ্জ দধাতন ।

মহেৰণায় চক্ষমে ॥

যোঃ বঃ শিবতমো বসন্তস্য

ভাজয়তেহ নঃ ।

উশতীৰিব মাতৰঃ ॥

তস্মা অৰং গম্যাম বো

যস্য ক্ষয়ায় জিহ্বথ ।

আপো জনয়ধা চ নঃ ॥

ওঁ ভূঃ (শিবত) ওঁ ভুবঃ (কপালত) ওঁ
সূবঃ (ডিঙিত) ওঁ মহঃ (নাভিত) ওঁ জনঃ
(হৃদয়তঃ) ওঁ তপঃ (বাওঁকাঙ্কত) ওঁ সত্যম্
সৌ কাঙ্কত) । তাৰ পাচত শিব স্পৰ্শ কৰি
কব—ওঁ সূৰ্য্য দেবতাৰ বৰেণ্য কান্তি আমি ধ্যান
কৰো । তেওঁ আমাৰ বুদ্ধি বৃত্তাবিলাক চলাওক ।
ওঁ পানী, জ্যোতি, পৃথিৱী, অমৃত, ব্ৰহ্ম, অন্তৰীক্ষ
আৰু মানসিক জগৎ ওঁ ।

(পানী ঢালোতে তলত দিয়া মন্ত্ৰখিনি
উচ্চাৰণ কৰিব)

ওঁ মই সৰ্বত্ৰ বিজয়ী, পুৰস্কাৰ লাভ কৰা
ঘোৰাৰ স্বৰূপ দধিক্ৰাবনৰ নিমিত্তে এই কাম
কৰিছো ।

তেওঁ আমাৰ সূত্ৰ সূত্ৰাহমুক্ত কৰক ।
আমাক জন্ম মৃত্যুৰ পাৰলৈ নিয়ক আমাৰ আয়ুঃ
বৰ্দ্ধন কৰক ।

নেতা জনে পবিত্ৰ পানীৰ ওপৰত হাত দি
কয়—

সকলোৱে গাব—

ওঁ পানী, আগুনি সকলো সুখৰ গৰাকী ।

আমাক বলী কৰি ৰাখক, সুন্দৰ সুন্দৰ স্বপ্ন
দেখুৱাওক ।

তোমাৰ যি সুখদায়ক বস আছে, হিতকাৰিণী
বসৰ নিচিনা সেই বসৰ অংশীদাৰ কৰক । আমি
তাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰো, যাৰ সুখৰ নিমিত্তে
তুমি যত্ন কৰা । হে পানী আমাৰ বংশ বিস্তাৰ
হওক ।

সর্ব্ব—

ওঁ আপো বা ইদং সর্ব্বং বিশ্বাঃ
ভূতাত্মাপঃ প্রাণা বা আপঃ পশব
আপোহ্নমাপোহ্নতমাপঃ সত্রা-
ডাপো বিৰাডাপশ্চন্দ্রশ্যাপো
জ্যোতীংষ্যাপো যজুংষ্যাপঃ সত্যমাপঃ
সর্ব্বা দেবতা আপো ভূভুবঃ
স্ববাপ ওম্ ॥

ওঁ এই সকলোবোৰেই পানী, সকলো
প্রাণীয়েই পানী, প্রাণবিলাকো পানী, জন্তুবিলাকো
পানী, আহাৰো পানী, অমৰত্বও পানী, দীপ্যমান-
জনো পানী, বহুধাজলীথকাজনো পানী, আপোন-
আপুনি জগি থকা জনো পানী, ছন্দও পানী,
জ্যোতিয়ানুবোৰো পানী, প্রার্থনা বোৰো পানী,
সত্যও পানী, সকলো দেবতাবোৰো পানী,
শাৰীৰিক, মানসীক আৰু আধ্যাত্মিক জগৎবোৰো
পানী—ওঁ ।

(হাত জোব কৰি প্রার্থনা কৰি অধ্বৰ্য্যৱে কয়)

অধ্বৰ্য্যঃ—

ওঁ ইমং মে বৰুণ শ্ৰদ্ধী
হবমদ্যা চ মৃডয় ।
হ্রামবহ্ন্যবাচকে
তস্তা যামি ব্রহ্মণা বন্দমানস্ত
দাশান্তে যজমানো হবিভিঃ ।
অহেডমানো বরুনেহ বোধ্যুৰ্দ্ধ্বংস
মা ন আয়ুঃ প্রমোষীঃ ॥

অধ্বৰ্য্যঃ—

ওঁ বৰুণ, মোৰ প্রার্থনা শুনা, মোক আজি
স্বখী কৰা ।
তোমাৰ সহায় বিচাৰি প্রার্থনা কৰিছে।
তোমাকে গানেৰে বন্দনা কৰি ভিক্ষা কৰিছে।
ঘিউৰে আহুতি দি তোমাক পূজাৰী সকলে ভিক্ষা
কৰিছে ।
হে বৰুণ, আমাক থঙ নকৰিবা সকলোৰে
প্রশংসাৰ পাত্ৰ ! আমালোকক আয়ুঃ হীন
নকৰিবা ।

যচ্ছিদ্ধি তে বিশো যথা ।
প্রদেব বৰুণ ব্রতম্ ।
মিনীমসী দ্যবিদ্যাবি ॥

সাধাৰণ মানুহৰ দৰে হে বৰুণ দেবতা
আপোনাৰ আদেশ দিনে দিনে আমি লভ্বন
কৰিছো ।

যৎকিঞ্চিদং বৰুণ দৈব্যোজনে
হভিদ্রোহম্ মনুষ্যাশ্চৰামসি ।
অচিন্তী যণ্ডব ঘৰ্মো যুযোপিম
মানস্তম্মাদেনসো দেব বীৰিষঃ

হে বৰুণ ! আমি মানুহ হৈ দেবতা সকলৰ
দোষ লগাও ।

যেতিয়া নজনাতে তোমাৰ নিয়ম ভঙ্গ কৰো ;
সেই পাপৰ নিমিত্তে হে দেবতা আমাৰ অপকাৰ
নকৰিবা ।

কিতবাসো যদ্রিপূৰ্ণ দিবি
যদ্বাধা সত্যমুত যন্ন বিদ্য ।
সৰ্ব্বা তা বিশ্ণু শিথিৰেব দেবা—
থা তে স্তাম বৰুণ প্ৰিয়াসঃ ॥

সৰ্ব্ব—

ওঁ প্ৰাণাপানব্যানোদানসমানো মে
শুধ্যন্তাম্ জ্যোতিৰহং বিৰজা বিপাপুা
ভুয়াসং স্বাহা ॥

ওঁ পৃথিব্যপ্তেজোবায়ুকাশা মে
শুধ্যন্তাম্ জ্যোতিৰহং বিৰজা
বিপাপুা ভুয়াসং স্বাহা ।

ওঁ শব্দস্পৰ্শৰূপৰসগন্ধা মে শুধ্যন্তাম্
জ্যোতিৰহং বিৰজা বিপাপুা ভুয়াসং
স্বাহা ॥

ওঁ মনোবাকায়কৰ্ম্মানি মে শুধ্যন্তাম্
জ্যোতিৰহং বিৰজা বিপাপুা ভুয়াসং
স্বাহা ॥

ওঁ অন্নময়—প্ৰাণময়—মনোময়—
বিজ্ঞানময়—আনন্দময়া মে শুধ্যন্তাম্
জ্যোতিৰহং বিৰজা বিপাপুা ভুয়াসং
স্বাহা ॥

মিচলীয়াবিলাকে দ্ব্যতক্ৰিয়াত যেনেকই মিচা
অপবাদ দিয়ে অথবা যেতিয়া আমি সচাসচি
কৈয়ে পাপ কাম কৰো আৰু আমি তাক
নেজানো; সেই আটাইবিলাক বিদূৰ কৰা।
হে বৰুণ! আমি যেন তোমাৰ প্ৰিয়পাত্ৰ হৈ
থাকিব পাৰো।

(পাত্ৰৰ পৰা চাৰিওফালে পানী চতিয়াই)

ওঁ! পঞ্চবায়ুঃ—মোৰ গাত থকা প্ৰাণ,
অপান, ব্যান, উদান আৰু সমান বায়ু পবিত্ৰ
হউক। মই জ্যোতিঃ, মই অপবিত্ৰৰ পৰা,
সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত হব পাৰো; স্বাহা ॥

ওঁ! মোৰ গাত থকা পাচ ধাতু—পৃথিবী,
অপ্ তেজ, মৰুৎ, বোম পবিত্ৰ হউক; মই
জ্যোতিঃ মই সকলো অপবিত্ৰৰ পৰা, সকলো
পাপৰ পৰা যেন মুক্ত হব পাৰো। স্বাহা।

ওঁ পাচ গুণ—মোৰ গাত থকা শব্দ, স্পৰ্শ,
ৰূপ, বস, গন্ধ পবিত্ৰ হউক। মই জ্যোতিঃ, মই
সকলো অপবিত্ৰৰ পৰা, সকলো পাপৰ পৰা যেন
মুক্ত হব পাৰো। স্বাহা ॥

ওঁ, মোৰ চিন্তা, বাক্য, শৰীৰ, আৰু কৰ্ম্ম-
বিলাক পবিত্ৰ হউক। মই জ্যোতিঃ সকলো
অপবিত্ৰৰ পৰা, সকলো পাপৰ পৰা যেন মুক্ত হব
পাৰো। স্বাহা ॥

ওঁ কোষ পাচটা—

মোৰ গাত থকা অন্নময়—প্ৰাণময়—মনোময়
—বিজ্ঞানময়—আৰু আনন্দময় কোষ কেইটা যেন
পবিত্ৰ হয়। মই জ্যোতিঃ, মই সকলো অপবিত্ৰৰ
পৰা, পাপৰ পৰা যেন মুক্ত হব পাৰো। স্বাহা ॥

ওঁ আত্মা মে শুধ্যস্তাং
জ্যোতিৰহম্ বিৰজা ভূয়াসং স্বাহা ।

ওঁ অন্তৰাত্মা মে শুধ্যস্তাম্
জ্যোতিৰহং বিৰজা বিপাপুা ভূয়াসম্
স্বাহা ॥

ওঁ পৰমাত্মা মে শুধ্যস্তাম্
জ্যোতিৰহং বিৰজা বিপাপুা ভূয়াসং
স্বাহা ॥

ওঁ ভুঃ ওঁ ভুবঃ । ওঁ স্তবঃ ।
ওঁ মহঃ । ওঁ জনঃ । ওঁ তপঃ ।
ওঁ সত্যম্ । ওঁ তৎসবিতুৰ্বৰেণ্যম্
ভৰ্গো দেবস্বা ধীমহি । ধियो যো
নঃ প্রচোদয়াৎ । ওঁ আপো জ্যোতী
বসোহমৃতং ব্রহ্ম ভূভুবসুস্তবর ওঁ ॥

তেজো দেবতা:

অধ্বৰ্যুঃ—

ওঁ আসত্যেন বজসা বৰ্ত্তমানো
নিবেশন্নমৃতং মৰ্ত্ত্যঞ্চ ।

হিৰণ্যয়েন সবিতা বথেন দেবাঃ
যাতি ভুবনা বিপশ্যন্ ॥

উদ্বয়ং তমসম্পাৰি পশ্যন্তো

জ্যোতিকন্তমম্ ।

দেবং দেবত্ৰা সূৰ্য্যমগম্ম

জ্যোতিকন্তমম্ ॥

ওঁ মোৰ আত্মা পবিত্ৰ হওক মই জ্যোতিঃ,
মই সকলো অপবিত্ৰৰ পৰা, সকলো পাপৰ পৰা
যেন মুক্ত হব পাৰো । স্বাহা ॥

ওঁ মোৰ অন্তৰাত্মা পবিত্ৰ হওক । মই
জ্যোতিঃ, মই সকলো অপবিত্ৰৰ পৰা, সকলো
পাপৰ পৰা যেন মুক্ত হব পাৰো ।

ওঁ মোৰ পৰমাত্মা পবিত্ৰ হওক । মই
জ্যোতিঃ, মই সকলো অপবিত্ৰৰ পৰা, সকলো
পাপৰ পৰা যেন মুক্ত হব পাৰো । স্বাহা ॥

(হাত জোৰ কৰি সকলোৰে গায়)

ওঁ ভুঃ, ওঁ ভুবঃ ওঁ স্তবঃ ওঁ মহঃ ওঁ জনঃ
ওঁ তপঃ ওঁ সত্যম্ (এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক
লোকতে থকা শক্তি জাগৃত কৰিবলৈ যত্ন কৰা
হৈছে) ওঁ সূৰ্য্য দেবতাৰ বৰেণ্য কাস্তি আমি
ধ্যান কৰো । তেওঁ আমাৰ বুদ্ধি বন্তী বিলাক
চলাওক । ওঁ আপঃ, জ্যোতী, বসঃ, অমৃতম্,
ব্ৰহ্ম ভূভুবসুস্তবর ওঁ (এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা পুনঃ এই
সকলক আহ্বান কৰিছে) (থিয় চৈ এডাল
শলিতা জলাই পুৰোহিতে গাব)

তেজো বেবতা

ওঁ সত্যৰ পথত, অমৃতত্ব আৰু মৃত্যুত্বক
পেলাই থৈ সূৰ্য্য দেবতাই সোনালী বথত পৃথিৱী
পৰিদৰ্শন কৰি পৰ্য্যটন কৰিব লাগিছে ।

আমি, অন্ধকাৰৰ সিপাৰত থকা শ্ৰেষ্ঠ
জ্যোতি দৰ্শন কৰি, দেবতাসকলৰ মাজত
থকা শ্ৰেষ্ঠতম জ্যোতি সূৰ্য্যক যেন দৰ্শন কৰিব
পাৰো ।

উহুত্যাং জাতবেদসং
দেবং বহন্তি কেতবঃ ।
দৃশে বিশ্বায় সূৰ্য্যম্ ॥
চিত্ৰং দেবানামুদগাদনীকম্ ।
চক্ষুর্মিত্ৰস্য বৰুনশ্চাশ্ৰেঃ ।
আপ্ৰা দ্যাৱাপৃথিৱী অন্তৰিক্ষং
সূৰ্য্য আত্মা জগতন্তুস্বুষ্টচ ॥

সৰ্বে—

ওঁ আৰ্দ্ৰং জ্বলতি জ্যোতিৰহমগ্নি
জ্যোতিৰ্জ্বলতি ব্ৰহ্মাহমগ্নি ।
যোহহমগ্নি ব্ৰহ্মাহমগ্নি অহমগ্নি
ব্ৰহ্মাহমগ্নি অহমেৱাহং মাং
জুহোমি স্বাহা ।

ওঁ ভূঃ । ওঁ ভুবঃ । ওঁ সূৰ্য্যঃ ।
ওঁ মহঃ । ওঁ জনঃ । ওঁ তপঃ । ওঁ
সত্যম্ ।

ওঁ তৎ সৱিতুৰ্ৱৰ্ণ্যম্ ভাৰ্গো
দেৱস্য ধীমহি । ধियो যো নঃ
প্রচোদয়াৎ । ওমাপো জ্যোতী
বসোহমৃতম্ ব্ৰহ্ম ভুভুৱস্ সূৰ্য্যঃ ওঁ ॥

ধ্যান ।

সৰ্বে—

ওঁ সহস্রশীৰ্ষা পুরুষঃ ।
সহস্রাক্ষঃ সহস্রপাৎ
স্ব ভূমিং বিশ্বতো বুদ্ধা
অত্যতিষ্ঠদশাস্ত্রলম্ ॥

আকাশত সকলোকে ধাৰণ কৰা সূৰ্য্য
দেৱতাই বস্ত্ৰ বহন কৰিছে যাতে বিশ্ব
সকলোৱে তেওঁক দৰ্শন কৰিব পাৰে । দেৱতাৰ
আশ্চৰ্য্যজনক জ্যোতি উদ্ভিত হৈছে ।

মিত্ৰৰ, বৰুণৰ, অগ্নিৰ চকুৱে, স্বৰ্গ, পৃথিৱী,
অন্তৰীক্ষ ব্যাপি পৰিছে । সূৰ্য্য, সকলোকে
চলোৱা আত্মা নিস্তক হৈ আছে ।

সকলোৱে গাব—

ওঁ ধিমিকথামাকৈ জ্যোতি জ্বলিছে ;
নই সেই জ্যোতি । জ্যোতিঃ জ্বলিছে, মই ব্ৰহ্ম ।
মই ব্ৰহ্ম । মইয়েই ব্ৰহ্ম । ব্ৰহ্ময়েই মই নিজকে
নিজেই আহুতি দিছো স্বাহা ।

(তলত দিয়া কথাখিনি গাওঁতে পুৰোহিতে
শলিতাডাল জলি থকা বস্তুত লগাই দিব গাব)

ইয়াৰ অৰ্গ ও পৃষ্ঠাত দিয়া আছে ।

(পুৰোহিতে ধূনা জলাব আৰু সকলোৱে
এই মন্ত্ৰ গাব) ।

ওঁ ! পুরুষ, তেওঁৰ এহেজাৰ শীৰ, এহেজাৰ
চকু, এহেজাৰ ভৰি । সকলো পিনে পৃথিৱী
ব্যাপ্ত কৰি, দহ আঙ্গুলিৰ ওপৰত আছে ।

পুরুষ এবৈদং সর্বম্ ।

যদুতং যচ্চ ভব্যম্ ।

উতামৃতত্বশ্চেশানঃ

যদম্মেনাতিবোহতি ॥

এতাবানস্ম মহিমা ।

অতো জ্যায়াংশ্চ পুরুষঃ ।

পাদোহস্ম বিশ্বা ভূতানি

ত্রিপাদস্মায়ুতং দিবি ॥

ঔ তদ্বিশ্ণোঃ পৰমং পদম্

সদা পশ্যন্তি স্তবয়ঃ ।

দিবীব চক্ষুৰাততম্ ॥

তদ্বিশ্ণোঃ বিপশ্যন্তেবো

জাগৃবাংসস্মসমিক্ষতে ।

বিশ্ণোর্যৎপৰমং পদম্ ॥

ঔ নমস্তে অস্তু ভগবন্ বিশ্বেশ্বৰায়
মহাদেবায় ত্র্যম্বকায় ত্রিপুৰাস্তকায়
ত্রিকাগ্নিকালায় কালাগ্নিকুদ্রায় নীল-
কণ্ঠায় মৃত্যুং জয়ায় সৰ্বেশ্বৰায় সদা
শিবায় ত্রীমন্মহাদেবায় নমঃ ॥

সৰ্বে—

ঔ সহস্রশীৰ্ষং দেবং বিশ্বাক্ষং
বিশ্বশস্ত্রুবম্ ।

বিশ্বং নাবায়ণং দেবমক্ষবং পৰমং
পদম্ ॥

এই সকলোৱেই পুরুষ—যি সৃষ্ট হৈছে আৰু
সৃষ্ট হব ।

তেওঁ অমৃতত্ব গৰাকি, আহাৰৰ দ্বাৰা
সকলোকে সজাৱ কৰি ৰাখিছে ।

তেওঁৰ ইমান মহিমা, ইয়াতকৈও পুরুষৰ
মহিমা শ্ৰেয়ঃ, পৃথিবীৰ ভূতবিলাক এক
চতুৰ্থাংশৰে ধৰি আছে, বাকী তিনি অংশৰে
স্বৰ্গৰ অমৃতত্ব ধৰি আছে ।

দেবতাসকলে তেওঁৰ পৰম পদ সদাই দৰ্শন
কৰি থাকে যেন চকুৰে স্বৰ্গ পৰ্য্যন্ত দেখি আছে ।

জ্ঞানী ভক্ত সকলে সদায় সজাগ হৈ বিশ্ণোৰ
পৰম পদ লাভ কৰে ।

ঔ হে দেব, বিশ্বৰ অধীশ্বৰ মহান্ দেবতা,
ত্ৰিনেত্ৰ, তিনি দুৰ্গধ্বংসকাৰী, তিনি ভুবন
ধ্বংসকাৰী অগ্নিস্বৰূপ, কালাগ্নিস্বৰূপ, নীলকণ্ঠ
মৃত্যুজয়কাৰী, সকলোৰে ঈশ্বৰ, সৰ্বমঙ্গলময়,
ত্ৰীমন্ মহাদেব, তোমাক নমস্কাৰ ।

লগোৱা বস্তি ডাল, চাৰিওফালে নিয়ে আৰু
পূজা কৰা সকলে প্ৰণাম কৰে । কুল সকলোকে
বিলায় দিয়ে আৰু প্ৰত্যেকে কুল হাতত লৈ তলত
লিখা হস্ত গায় ।)

সকলোৱে গাব—

ঔ সহস্র শীৰ থকা, স্বয়ং প্ৰকাশমান,
সৰ্বদৰ্শী, সৰ্বসুখৰ গৰাকী ।

সৰ্বব্যাপী, নাবায়ণ, দৈব, অবিনাশী, পৰম
আশ্ৰয়পদ ।

বিশ্বতঃ পৰমং নিত্যং বিশ্বং
নাৰায়ণম্ হৰিম্ ।

বিশ্বমেবদং পুৰুষস্ত—

দ্বিশ্বমুপজীবতি ॥

পতিং বিশ্বস্তাত্মেশ্বৰম্

শাস্বতং শিবমচ্যুতম্ ।

নাৰায়ণং মহাজ্ঞেয়ং বিশ্বাত্মাণম্

পৰায়ণম্ ॥

নাৰায়ণঃ পৰং ব্ৰহ্ম তত্ত্বং

নাৰায়ণং পৰং ।

নাৰায়ণঃ পৰো জ্যোতিৰাত্মা

নাৰায়ণঃ পৰং ॥

নাৰায়ণঃ পৰো ধাতা ধানং

নাৰায়নঃ পৰং ॥

যচ্ছং কিঞ্চিজ্জগৎ সৰ্বং দৃশ্যতে

শ্ৰেয়তেহপি বা ।

অন্তৰ্বহিষ্চ তৎসৰ্বং ব্যাপ্য

নাৰায়ণঃ স্থিতঃ ॥

অনন্তমব্যয়ং কবিং সমুদ্রেতং

বিশ্বশাস্ত্ৰবম্ ।

স ব্ৰহ্মা স শিবঃ স হৰিঃ

সেন্দ্ৰঃ সোহক্ষৰঃ পৰমঃ স্বৰাট্ ॥

সকলোতকৈ শ্ৰেয়, নিত্য, সকলোতে থকা,
নাৰায়ণ হৰিক (আমি পূজা কৰো)

এই পুৰুষেই গোটেই বিশ্বতে আছে আৰু
এওঁৰেই বিশ্ব ।

বিশ্বৰ পতি, আত্মাৰ ঈশ্বৰ, সনাতন মঙ্গলময়,
অবিনশ্বৰ, নাৰায়ণ, জানিবলগীয়া পৰমেশ্বৰ,
সকলোৰে আত্মা, পৰম আশ্ৰয় (তেওঁক আমি
পূজা কৰো) ।

নাৰায়ণ, পৰম ব্ৰহ্ম, সত্য, শ্ৰেষ্ঠ নাৰায়ণ ।
নাৰায়ণেই পৰম জ্যোতী, নাৰায়ণেই পৰম আত্মা ।

নাৰায়ণেই শ্ৰেষ্ঠ ধ্যান কৰিবলগীয়া,
নাৰায়ণেই পৰম ধ্যান ।

পৃথিবীত বিহকে শুনা যায়, দেখা যায়,
ভিতৰে বাহিৰে যি ব্যাপী আছে, তেওঁৰেই
নাৰায়ণ ।

অসীম, অব্যয়, জ্ঞানস্বৰূপ, জীৱন সাগৰৰ
সিপাবৰ, সকলো সুখৰ আলয় । তেওঁৰেই
ব্ৰহ্ম, তেওঁৰেই শিৱ, তেওঁৰেই হৰিঃ, তেওঁৰেই
ইন্দ্ৰ, তেওঁৰেই অক্ষৰ, পৰম শ্ৰেষ্ঠ প্ৰকাশমান ।

ওঁ তদ্ব্ৰহ্ম । ওঁ তদ্বায়ুঃ । ওঁ তদাত্মা ।

ওঁ তৎসত্যম্ । ওঁ তৎসৰ্বম্ । ওঁ তৎ

পুৰোৰ্নমঃ ।

ওঁ তেওঁৰেই ব্ৰহ্ম । ওঁ তেওঁৰেই বায়ুঃ ।
ওঁ তেওঁৰেই আত্মা । ওঁ তেওঁৰেই সত্য । ওঁ
তেওঁৰেই সকলো । ওঁ মহান্ পুৰুষক নমস্কাৰ ।

অন্তশ্চবতি ভূতেষু গুহায়াম্
বিশ্বমূৰ্তিনু । অং বসন্তস্তং বসট্কাবস্ত-
মিন্দ্রস্তং বদ্রস্তং বিষ্ণুস্তং ব্রহ্মা অং
প্রজাপতিঃ । অং তদাপ আপো
জ্যোতীৰসোহমৃতং ব্রহ্ম ভূভূব-
স্ববৰ্ণং ॥

তেওঁ প্ৰাণীবিলাকৰ অন্তৰত, হৃদয়ত বিশ্ব
মূৰ্তিকপে বিহাৰ কৰিছে । তেওঁৰেই যজ্ঞঃ,
তেওঁৰেই পবিত্ৰ শব্দ “বসট্” । তুমিয়েই ইন্দ্ৰ,
তুমিয়েই বদ্র, তুমিয়েই বিষ্ণু, তুমিয়েই ব্ৰহ্মা,
তুমিয়েই প্ৰজাপতি । তুমিয়েই সেই পানী, পানী,
জ্যোতি, বস, অমৃত, ব্ৰহ্ম, পৃথিবীলোক, অন্তৰীক্ষ-
লোক, মানসিক লোক ওঁ ।

ওঁ সত্যং সত্যং পৰং ব্ৰহ্ম
পুরুষং কৃষ্ণপিঙ্গলম্ ।
উৰ্দ্ধবেতং বিৰূপাক্ষং
বিশ্বকপায় নৈ নমঃ ॥

ওঁ সত্য, প্ৰকৃততত্ত্ব, পৰম ব্ৰহ্ম কৃষ্ণ আৰু
পিঙ্গলাবৰণৰ পুরুষ । চিৰব্ৰহ্মজাৰী, নানা বৰণৰ
দৃষ্টিস্বৰূপ, বিশ্বৰূপ (ভোমক আমি পূজা কৰো) ।
(হাতত লৈ থকা ফুল অৰ্পণা কৰে)
পুৰোহিতে বহি মন্ত্ৰপুত পানীৰ ওপৰত হাত
দি গাব ।

নৈবেদ্যম্

সৰ্কে—

ওঁ ভূভূবস্ববৰ্ণঃ ।

ওঁ তৎসবিতুৰ্বৰেণ্যম্ ভৰ্গো দেবস্ব
ধীমহি । ধियो যো নঃ প্ৰচোদয়াৎ ॥
দেবঃ সবিতঃ প্ৰসূব ॥ সত্যং তন্তেন
পৰিষিঞ্চামি ।

অৰ্পনা—

সকলোৰে গাব—

ওঁ ভূভূবস্ববৰ্ণঃ ।

ওঁ সেই স্বৰ্গ্য দেবতাৰ বৰেণ্য কান্তি আমি
ধ্যান কৰো । তেওঁ আমাৰ বুদ্ধি প্ৰতিবিলাক
চলাওক । হে স্বৰ্গ্য দেবতা আমাক অনুপ্ৰাণিত
কৰা ।

সত্যক, তত্ত্বৰ সিঁচি দিওঁ ।

ওঁ প্ৰাণায় স্বাহা ।

ওঁ অপানায় স্বাহা ।

ওঁ ব্যানায় স্বাহা ।

ওঁ উদানায় স্বাহা ।

ওঁ সমানায় স্বাহা ।

ওঁ ব্ৰহ্মণে স্বাহা ।

ওঁ এইখিনি প্ৰাণক অৰ্পনা কৰিলো ।

ওঁ এইখিনি অপানক অৰ্পণা কৰিলো ।

ওঁ এইখিনি ব্যানক অৰ্পণা কৰিলো ।

ওঁ এইখিনি উদানক অৰ্পণা কৰিলো ।

ওঁ এইখিনি সমানক অৰ্পণা কৰিলো ।

ওঁ এইখিনি ব্ৰহ্মণক অৰ্পণা কৰিলো ।

সৰ্ব্ব—

ওঁ ব্ৰহ্মাণি চ আত্মাহুতহায় ।

দিগ্বিমোকঃ ।

অধ্বৰ্যুঃ—

ভূভূবসুস্বব, ওঁ (ইতি
দিগ্বিমোকঃ)

আশীৰ্বাদঃ

অধ্বৰ্যুঃ—

ওঁ অধ্যাস্তা হবৈৰ্নৰ্মসোপসদ্য
মিত্ৰং দেবং মিত্ৰধেয়ং নো অস্ত
অনুৰাধান্ হবিষা বৰ্দ্ধয়ন্তঃ
শতং জীবেম শবদঃ সৰ্বাৰাঃ ॥

সৰ্ব্ব—

ওঁ তচ্ছং যোৰাৱনীমহে ।
গাতুং যজ্ঞায় ।
গাতুং যজ্ঞপতয়ে ।
দৈবী স্বস্তিৰস্ত নঃ ।
স্বস্তিমানুষ্যেভ্যঃ ।
উৰ্দ্ধং জিগাতু ভেষজম্ ।
শং নো অস্ত দ্বিপদে
শং চতুষ্পদে
ওঁ শান্তিঃ, শান্তিঃ, শান্তিঃ

সকলোৱে গাব—

ওঁ অমৃতত্বৰ নিমিত্তে মোৰ আত্মা সদাই
ব্ৰহ্মত লিপ্ত হউক ।

দিব্ কেইটা মুকলি কৰি দিয়া ।

পুৰোহিত—

ভূভূবসুস্বব, ওঁ (এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা আগেয়ে
বান্ধি থোৱা দিব্ কেইটা মুকলি কৰি দিয়ে)

(সকলোৱে থিয় হব আৰু পুৰোহিতে ৰাইজৰ
ফালে মুখ কৰি আশীৰ্বাদ দিয়ে ।)

আমি অপৰ্ণা থাক প্ৰাৰ্থনাৰে সৈতে মিত্ৰ-
দেবতাৰ ওচৰ চাপিছো ; আমাৰ যেন সমৃদ্ধি
হয় । আনি যেন মিত্ৰৰ সহায় পাও ।

আমাৰ অপৰ্ণাৰ লগে লগে তেওঁৰ দান
বাঢ়ক । আমি বীৰ পুত্ৰৰে সৈতে যেন এশবছৰ
জীয়াই থাকিব পাৰো ।

সকলোৱে গাব—

ওঁ আমি সুখ আৰু সুস্থতা বিচাৰিছো ।
যজ্ঞৰ পথ বিচাৰিছো ।
যজ্ঞপতিৰ পথ বিচাৰিছো । আমাৰ দৈবত
সুখ হওক ।
মানুহৰ সুখ হউক ।
সুস্থতা উৰ্দ্ধমুখী হউক ।
লৰাছোৱালীৰ সুখ হওক ।
জীবজন্তুৰ সুখ হওক ।
ওঁ শান্তিঃ, শান্তিঃ, শান্তিঃ

ওঁ সর্বে বৈ স্তুতিনস্তু
 সর্বে স্তু নিবাময়াঃ ।
 সর্বে ভদ্রানি পশ্যন্তু
 ন কশ্চিৎ দুঃখভাগ্ভবেৎ
 ওঁ শান্তিঃ, শান্তিঃ, শান্তিঃ
 ওঁ তৎসদ্ ব্রহ্মার্পণমস্থ ।

ওঁ সকলোরেই স্তুতী হওক ।
 সকলোরেই দুখ কষ্টের হাত সাবক ।
 সকলোরেই নঙ্গল দেখক ।
 কারো যেন দুখ নহয় ।
 ওঁ শান্তিঃ, শান্তিঃ, শান্তিঃ ।
 ওঁ সেই সৎ কৰ্ম ব্রহ্মতে অর্পণা করা হল

শব্দার্থঃ—

সফলঃ

(মনস্থ কৰা)

অধ্বন্যুঃ—(নেতা বা যি পূজাৰ বিষয় জানে আৰু পূজাৰ কাৰ্য্য চলায়। ইয়াত তেওঁৰ আধ্যাত্মিক উচ্চতা বা প্ৰাধাত্ম্যতাৰ বিষয় একো দাবি নকৰে কেৱল পূজাৰ কাৰ্য্যত সহায় কৰে)

হবিঃ (একেই ত্ৰিমূৰ্ত্তি হৈ থকা ঈশ্বৰ) অপবিত্ৰ (পবিত্ৰ নোহোৱা) পবিত্ৰ (পবিত্ৰ হৈ থকা) সৰ্বাবস্থাম্ (সকলো অৱস্থাত) গতঃ (থকা) যঃ যি জনে স্মৰে (চিন্তা কৰে) পুণ্ডৰিকাং (পদ্মকুণ্ডল নিচিনা চকু থকা ঈশ্বৰক) বাহ্যভন্তবঃ (ভিতৰে আৰু বাহ্যৰে) পুচিঃ (পবিত্ৰ)

না (মোক) মনুঃ (চিন্তাশক্তি) মন্যুপত্যঃ (চিন্তাশক্তিৰ অধীশ্বৰ) মন্যুতেভ্যঃ (চিন্তাৰ প্ৰাচোদনবিলাকৰ পৰা) পাপেভ্যঃ (পাপবিলাকৰ পৰা) বক্ষন্তাম্ (বক্ষা কৰক) যৎ (যি) বাত্ৰ্য (ব্ৰহ্মাৰত) পাপম্ (পাপ) অকাৰ্য্যম্ (কৰিছিলো) মনসা (মনৰ দ্বাৰা) বাচা (কথাৰ দ্বাৰা) হস্তাভ্যাম্ (হাত দুটাৰ দ্বাৰা) পদ্যাম্ (ভৰি দুটাৰ দ্বাৰা) উদৰেণ (পেতৰ দ্বাৰা) (শিলা জনেনেক্সিৰ দ্বাৰা) বাত্ৰিঃ (বাতী) তৎ (সেইবিলাক) অবলম্পতু (বিদূৰ কৰক) যৎ কিঞ্চ (যিহকে) ভূষিতম্ (দোষ) ময়ি (মোৰ গাত) ইদম্ (এইবিলাক) অহম্ (মই) মাম্ (মোক) অমৃতযোনৌ (অমৃতৰূপ উৎসত)

হৰ্যো—জ্যোতিষি (জ্যোতিঃ ৰূপ স্বৰ্ণ্যত) জুহোমি (মই আহুতি দিলো) স্বাহা (আহুতি দিয়াৰ মন্ত্ৰ)

ও আগমাগম্ (অহাৰ নিমিত্তে) তু (বাস্তৱিকতে) দেবানাম্ (দেবতাসকলৰ) গমনাগং (বিদূৰ হোৱাৰ নিমিত্তে) বক্ষসাম্ (বাক্স বা পিশাচবিলাকৰ) কুৰ্বে (মই কৰো) বণ্টাবং (বণ্টাৰ শব্দ) তত্র (তাত) দেবতাহ্বান-লাঞ্জনম্ (দেবতাসকলৰ আহ্বানৰ নিমিত্তে) অপসৰ্পণ্ড (আঁতৰ হওক) যে (যিবিলাক) ভূতাঃ (প্ৰাণীবিলাক) যে (যি) ভূতাঃ (প্ৰাণীবিলাক) ভূমি সংস্থিতাঃ (পৃথিৱীত থকা) যে (যিবিলাক) ভূতাঃ (প্ৰাণীবিলাক) বিয়কৰ্ত্তাবঃ (বিধিনি জন্মোৱাবিলাক) তে (তেওঁলোক) গচ্ছন্তু (আঁতৰ হওক) শিবাজ্জয়া শিৱৰ আদেশ মতে (অপক্ৰামন্তু (গুচি যাওক) ভূতানি (ভূতবিলাক) পিশাচাঃ (পিশাচবিলাক) সৰ্ব্বতো দিশম্ (সকলোফালে) সৰ্ব্বেষাম্ (সকলোৰে) অবিবোধেন (বিধিনি নোহোৱাকৈ) ব্ৰহ্মকৰ্ম্ম (দেৱপূজা) সমাৰভে (মই স্বাবস্ত কৰো)

দিগ্ৰহঃ—

(দিচ্ কেইটা মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা বান্ধি লোৱা)

ও ভূৰ্ভুবস্বঃ—এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা ইচ্ছাশক্তি প্ৰয়োগ কৰি দিচ্ কেইটা বান্ধি লব।

ধূপঃ—ধূপ জলাব।

অধ্বৰ্য্যুঃ—

ঔ = ঔ দেন (যাব দ্বাৰা) দেবাঃ (দেৱতা-সকল) পবিত্ৰেন (পবিত্ৰ কৰাৰ পৰা) আত্মানম (অন্তৰায়া) পুনতে (পৰিত্ৰ হয়) সদা (সদাই) তেন (তাৰ দ্বাৰা) সহস্রধাৰেণ (সহস্ৰ ধাৰাত নিভুল হোৱা) পাবমাচাঃ (পবিত্ৰকাৰী স্তোত্ৰব দ্বাৰা) পুনন্ত্ৰ (পবিত্ৰ বৰক) মা (মোক)

প্ৰাজাপত্যম্ (প্ৰজাপতিব সকলো) পবিত্ৰম (পবিত্ৰতা) শতোদ্যাম্ (বহুত শক্তিৰ) হিনময়ম্ (সোনালী) তেন (তাৰ দ্বাৰা) ব্ৰহ্মবিদো (ব্ৰহ্মক জনা সকল) বয়ম্ (আমি) পুতম্ (পৰিত্ৰ কৰা) ব্ৰহ্ম (ব্ৰহ্ম) পুনৌমহে (পৰিত্ৰ কৰো)

ইন্দ্ৰঃ (ইন্দ্ৰ) সুনীতৌ (উপযুক্ত শাসনৰ) সহ (সৈতে) মা (মোক) পুনাতু (পৰিত্ৰ কৰোক) সোম (সোম) স্বস্ত্যা (স্বস্তৰ দ্বাৰা) বৰুণঃ (বৰুণ) সমীচ্যা (যথা দৰ্শনৰ দ্বাৰা) যমো বাজা (যম বজাই) প্ৰমুণাভিঃ (ধ্বংসকাৰী শক্তিৰ দ্বাৰা) পুনাতু (পৰিত্ৰ কৰোক) মা (মোক) জাতবেদাঃ (সকলো জনা সূৰ্য্য বা সকলো ধ্বংসকাৰী অগ্নিদেবতা) মা (মোক) উৰ্জ্জয়ন্ত্যা (ক্ষমতা দিয়া শক্তিৰ দ্বাৰা) পুনাতু (পৰিত্ৰ কৰোক)

পুৰোহিত জনে ধূপ লৈ থিয় হব।

সৰ্বেৰে :—

ঔ ভূঃ। ঔ ভূবঃ। ঔ সূবঃ। ঔ মহঃ।
ঔ জনঃ। ঔ সত্যম্। ঔ মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰি এই সত্যলোকৰ কথা ভাবিব।

ঔ তৎ (সেই) সবিতুঃ (সূৰ্যৰ) বৰেণ্যম্ (অতি উত্তম) ভৰ্গঃ (কান্তি) দেবন্ত (দেৱতাৰ) ধীমহি (আমি চিন্তা কৰো) ধিয়ঃ (বুদ্ধিবন্তী-

বিশাক) যঃ (যোনে) নঃ (আমালোকৰ)
প্ৰচোদয়াৎ (চালনা কৰোক) ঔ আপঃ (পানী)
জ্যোতিঃ (জ্যোতী) বসঃ (বস) অমৃতম্
(অমৃতত্ব) ব্ৰহ্ম (ব্ৰহ্মা) ভূঃ (ভুলোক) ভূবঃ
(অন্তৰীক্ষ লোক) স্বঃ (মানসিক লোক)
ঔ (ওম্)

দেবন্ত আহ্বানম্ (দেবতাসকলক আহ্বান কৰা)

ইতি (এনেকই) অগ্নি প্ৰতিষ্ঠাপনম্ (অগ্নি দেবতাক প্ৰতিষ্ঠা কৰিব)

চত্বাৰি (চাৰিটা) শৃংগাঃ (শিং) ত্ৰয়ো (ত্ৰিনিটা) অশ্বঃ (ইয়াৰ) পাদাঃ (ভৰি) দে (দেউ) শীৰ্গে (মূৰ) সপ্ত (সাতোটা) হস্তাঃ (হাত) অস্ত্ৰঃ (ইয়াৰ) ত্ৰিধা (তিনি প্ৰকাৰে) বদ্ধঃ (বান্ধি থোৱা) বনভঃ (বাঁৰে) বৌৰবীতি (হেৰেলিয়াইছে) মহঃ (মহান) দেবঃ (দেৱতাই) মৰ্ত্যান্ (মৰ্ত্যালোক) আবিবেশ (সোমাইছিল)

এষঃ এই) হি (নিশ্চয়) দেবঃ (দেৱতা) প্ৰ দিশঃ (চাৰিওফালে) অনু (ভিতৰলৈ যোৱা) সৰ্বাঃ (সকলো) পূৰ্বঃ (প্ৰথমতে) হি নিশ্চয়) জাতঃ (উপজিছে) সঃ (তেওঁ) উ (আক) গৰ্ভে (গৰ্ভত) অন্তঃ (ভিতৰত) সঃ (তেওঁ) বিজায়মানঃ (ওপজা) সঃ (তেওঁ) জনিয়মানঃ (পুনঃ ওপজা) প্ৰত্যঙ্মুখাঃ (ভিতৰলৈ মুখ কৰা) তিষ্ঠতি (আছে) সৰ্বতোমুখঃ (সকলো পিনে মুখ কৰি)।

ঔ অগ্নয়ে (অগ্নিৰ উদ্দেশ্যে) স্বাহা (অৰ্পনা কৰা শব্দ) অগ্নয়ে (অগ্নিৰ উদ্দেশ্যে) ইদম্ (এইখিনি) ন (নহয়) যম (যোৰ) সূৰ্য্যায়

(স্বৰ্গ্যৰ উদ্দেশ্যে) প্রজাপত্যে (সৃষ্টিকাৰী-ব্রহ্মাৰ উদ্দেশ্যে) ।

অগ্নে (হে অগ্নি দেৱতা) নয় (নিয়া) সূপথা (সংপথত) ৰায়ে (সমুদ্ভিষ্টে) অস্মান্ (আমালোকক) বিশ্বানি (বিশ্বস্বৰূপ) দেব জলি থকা (বয়ুনানি) সংবটবোৰেদি (বিদ্বান্) (জনা) যুযোধি (যুদ্ধ কৰিবলৈ সহায় কৰা) অস্মৎ (আমালোকক) জুহৰানম (বেকাবেকি বা ভুল) অনম্ (পাপ) তুয়িষ্টাম্ (অতি বেচি) তে (তোমাৰ) নমঃ উজ্জিম (বন্দনাৰ গীত) বিধেম (গাওঁ) ।

মিত্ৰস্ত (মিত্ৰৰ) চৰ্ষণীধৃতঃ (জাতীবিলাকক ধৰি থকা) শ্ৰবঃ (শব্দ) দেবস্ত (দেৱতাৰ) ।

সত্যম্ (সত্য) চিত্ৰশ্ৰবস্তমম্ (আশ্চৰ্য্যজনক যশস্তা থকা সকলৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠতম) মিত্ৰ (মিত্ৰ দেৱতা) জনান্ (মানুহবিলাকক) যাতয়তি (পথত চলায়) প্রজানন্ (ভালকৈ জানি) ।

মিত্ৰ (মিত্ৰ) দাধাৰ (ধাৰণ কৰিছিল) । পৃথিবীম (এই পৃথিবীক) উত (আক) দ্যাম্ (স্বৰ্গক) ।

মিত্ৰঃ (মিত্ৰ) কৃষ্টঃ (মানুহক) অনিনিষা (চকুৰ পচাৰ নমবটক) অভিচষ্টে (চাই থাকে) সত্যায় (সত্যস্বৰূপক) হব্যম্ (আহুতি) দ্বতবৎ (ঘিউৰ) বিধেম (দিওঁ) ।

প্র (ভালকৈ) সঃ (তেওঁ) মিত্ৰ (হে মিত্ৰ-দেৱতা) মৰ্ত্তঃ (মানুহবিলাক) তস্ম (হুক) প্রযস্মান্ (সমুদ্ভিষ্টাৰ্ণী) যঃ (যি) তে (তোমাৰ) আদিত্য (স্বৰ্গ্য) শিক্ষতি (শিক্ষা দিয়ে) ব্ৰতেন (নিয়মৰ দ্বাৰা) ন (নহয়) হস্ততে (মৰা) ন (নহয়) জীয়তে (জয় কৰা নহয়) দ্বোতঃ (তোমাৰ আশ্ৰয় লাভ কৰি) ন (নহয়) এনম

(এওঁক) অংহঃ (পাপে) অগ্নোতি (স্পৰ্শ কৰা) অস্তিতঃ (ওচৰৰ পৰা) ন (নহয়) দুবাৎ (দূৰৰ পৰা) ।

ওঁ ভূঃ ইতি শিৰসি (ওঁ ভূঃ এই বুলি শীৰ স্পৰ্শ কৰিব) ওঁ ভূবঃ ইতি ললাটে (ওঁ ভূবঃ এই বুলি কপাল স্পৰ্শ কৰিব) ওঁ সূবঃ ইতি কণ্ঠে (ওঁ সূবঃ এই বুলি কণ্ঠ স্পৰ্শ কৰিব) ওঁ মহঃ ইতি নাভৌ (ওঁ মহঃ এই বুলি নাভি-দেশ স্পৰ্শ কৰিব) ওঁ জনঃ ইতি হৃদয়ে (ওঁ জনঃ এই বুলি হৃদয় স্পৰ্শ কৰিব) ওঁ তপঃ ইতি বামক্ৰন্ধে (ওঁ তপঃ এই বুলি বাওঁ বাহু স্পৰ্শ কৰিব) ওঁ সত্যম্ ইতি দক্ষিণক্ৰন্ধে (ওঁ সত্যম্ এই বুলি সোঁ বাহু স্পৰ্শ কৰিব) ইয়াৰ পিচত শীৰ স্পৰ্শ কৰি বাকি থিনি গায়ত্ৰী গাব) ।

আপো দেবতাঃ

ওঁ দধিক্ৰাবুঃ (দধিক্ৰাবনৰ) অকাবিষম্ (মই কৰিছোঁ) জিষোঃ (সদায় বিজয়ীৰ) অশ্বস্ত (ঘোনাৰ) বাজিনঃ (বেগী) সূবতি (সুগন্ধি) নঃ (আমালোকক) মুখাঃ (মুখ-বিলাক) কবৎ (কৰিব) প্র (ভাল) নঃ (আমালোকক) আয়ুংষি (আয়ুঃ) তাৰিষৎ (দীঘল কৰক) ।

ওঁ আপঃ (হে পানী) হি (নিশ্চয়) ঠাঃ (হোয়া) ন্যোভূবঃ (সুখৰ কাৰণ) তাঃ (তেওঁলোক) নঃ (আমালোকক) উৰ্জ্জৈ (বলত) দধাতন (প্রতিষ্ঠা কৰা) মহে (ডাঙ্গৰ) ৰণায় (সন্তোষজনক) চক্ষসে (স্বপ্নৰ নিমিত্তে) যঃ (যি) বঃ (আমালোকক) শিবতমঃ (অতি নঙ্গলময়) বসঃ (বস) তস্ত (তেওঁৰ) ভাজয়ত (ভাগ কৰি দিয়া) ইহ (ইয়াত) নঃ

(আমালোকক) উশতীঃ (দ্রায়) ইব (নিচিনা)
অন্ত (যাৰ) ফয়ায় (নঙ্গলব নিমিত্তে) জিয়থ
(যত্ন কৰা) আপো (হে পানী) জনয়থ (বুদ্ধি
কৰা) চ (আক) নঃ (আমাক) ।

সৰ্কে—ওঁ আপো (পানী) বৈ (নিশ্চয়)
ইদম্ (এই) সৰ্বম (সকলো) আপঃ (পানী)
পশবঃ (জন্তুবিলাক) অন্নম (আহার) অমৃতম
(অমবত) সন্নাট (পাণ্ডিত্য শক্তি) বিৰাট
(বিশ্বশক্তি) স্বৰাট (আত্মশক্তি) ছন্দাঃসি
(পবিত্র ভাবৰ তবঙ্গবিলাক) যজুংযি (যাগ-
যজ্ঞবিলাক) সত্যম (সত্যবত্ত) সৰ্বদেবতাঃ
(দেবতাসকল) ।

অধ্বৰ্যুঃ—(পুৰোহিত

ইদম্ (এইবোৰ) মে (মোৰ) বৰুণ (হে
বৰুণ) শোধি (শুনা) হবম (আজ্ঞান) অদ্য
(আজি) নৃত্যয় (আনন্দিত কৰা) হম
(তোমাক) অবচ্যঃ (সহায় বিচাৰি) আচকে
(মই প্রার্থনা কৰো) তৎ (সেই) ত্বা
(তোমাক) যামি (বিচাৰো) ব্রহ্মানা (স্তুতিৰ
দ্বাৰা) বন্দমানা (বন্দনা কৰি) তৎ (সেই)
আশাস্তে (প্রার্থনাবোৰ) যজমান (পূজা কৰি)
হবিতিঃ (আহুতিৰ দ্বাৰা) অহেডমানো
(অবমান নকৰি) ইহ (ইয়াত) বোধি (মন
কৰা) উকশংস (সকলো বকমৰ প্রশংসাৰ পাত্ৰ
ঈশ্বৰ) মা (নকৰিবা) নঃ (আমালোকক)
আয়ঃ (জীৱন) প্রঃমোষী (নষ্ট নকৰিবা) ।

যচ্ছিৎ (যিহকে) হি (নিশ্চয়কৈ) তে
(তোমাব) বিশঃ (সাধাৰণ মানুহে) যথা
(যেনেকৈ) প্র (বেচিনকৈ) দেব (দেৱতা)
ব্রতম (আইন, নিয়ম) মিনীমসি (ভঙ্গ কৰো)
দ্যাবিদাবি (দিনে দিনে) যচ্ছিৎ (যিহকে)
ইদম্ (এই) বৰুণ (হে বৰুণ) ।

দৈবো জনে (দেবতাসকলৰ প্রতি) অতি
দ্রোহম্ (দোষ) চৰামসি (আচৰণ কৰো) অচিতি
(নভবা নিচিন্তাকৈ) যৎ (যি) তব (তোমোৰ) ধৰ্ম্মাঃ
(আইনবিলাক) যুথোপিম (আমি ভঙ্গ কৰো) মা
(নকৰিবা) নঃ (আমালোকক) তস্মাৎ এনসঃ (সেই
পাপৰপৰা) দেব (হে দেৱতা) বীৰিযঃ (নষ্ট কৰা)

কিতবাসঃ (ভাতক্ৰীড়াত লিপ্ত হোৱা
মানুহবোৰে) যৎ (গেনেকৈ) দীৰি (ভাতক্ৰীড়াত)
অবঃ (পাপ) বিৰিপঃ (দোষ গাত দিয়ে) উত
(আক) যৎ (যি) নঃ (নহয়) বিদা (আমি জানো)
সৰ্বঃ (সকলো) তা সিইতকৈ) বিদ্য (গুচোৱা)
শিথিৰাঃ (দিল) ইব (যেন) দেব দেৱতাঃ অথ
পিচতঃ (হে তোমাব) তাম তব পাবো প্রিয়াসঃ
(মৰমৰ পাত্ৰ)

[পাত্ৰৰ পৰা চাৰিওফালে পানী চতিয়াই
গায় ।

সৰ্কে—(সকলোৰে)

ওঁ প্রাণ-অপান দান উদান সমান (এই পাচটা
জীৱৰ গাত থকা বস্তু) হে মোৰ গুধ্যস্তম্
(পৰিধি হৰ্দ্দক জ্যোতি জলি বস্তু, অগ্নিশিখা)
অহম্ (মই হও) বিৰজা (ত্বেৎ, শোক নথকা)
বিপাপুঃ (পাপনথকা ভূয়াসম্ হব পাবো) স্বাহা
(আহবণীয় মন্ত্ৰ) পৃথিবী পৃথিবী অপ্ (পানী)
তেজস্ (দীপ্তি) বায়ুঃ (বায়ু) আকাশঃ (বোম্বা)

শক্ (শক্) স্পৰ্শ (স্পৰ্শ) ৰূপ (ৰূপ) বসঃ
বসঃ গন্ধঃ (গন্ধ) মনস্ (চিন্তা) বাক্ (বাক্য) কায়
(শৰীৰ) কৰ্ম্মানি (কৰ্ম্মবিলাক)

অন্নময় (শৰীৰ) প্রাণময় (প্রাণ থকা অবয়ব)
মনোময় (মানস শৰীৰ) বিজ্ঞানময় (বোধৰ অবয়ব)
আনন্দময় (আনন্দৰ অবয়ব)

আত্মা ও অস্তবাত্মা পৰমাত্মা (আত্মাৰ তিনিটা
অৱস্থাৰ কথা উল্লিখিয়াইছে)

থিয় হৈ শলিতাত জুই লগাই পুৰোহিতে
গায়]

আ-(বৰ্ত্তমানঃ) (জাগলৈ পিচলৈ গৈ) সত্যেন
(সচাঁকৈয়ে) বজসা (অনন্তত) নিবেশয়ন্ (ধিকমতে
বাখি) অমৃতম্ (অমৰবিলাক) মৰ্ত্ত্যক্ (মৰাবিলাক)

হিবণ্যেন (সোণালী) সবিতা (সূৰ্য্য) বথেন
(বথত) দেবঃ (দেৱতা) য়াতি (যায়) ভূবনাঃ (পৃথক
পৃথক লোকবিলাক) বিপশ্বন্ (নিৰীক্ষণ কৰি)

উৎ (ওপৰত) বয়ম্ (আমি) তমসঃ (এন্ধাৰৰ
পৰা) পৰিপশ্বস্তো (সাৱধানৰে চাই) জ্যোতিঃ
(অগ্নিশিখা) উত্তমম (ওখ ঠাইত থৈ দেৱম্
(দেৱতা) দেবত্ৰা (দেৱতাসকল) সূৰ্য্যম্ (সূৰ্য্য) অগ্নম্
(দেখে) জ্যোতিঃ (জ্যোতি) উত্তমম্ (শ্ৰেষ্ঠ)
উদ (ওখত) ত্বম্ (তেওঁক) জাতবেদসম্
(সূৰ্য্যক) দেবম্ (দেৱতা) বহস্তি (বহন কৰে)
কেতবঃ (তেওঁৰ ৰশ্মি)

দৃশে (দৰ্শনৰ নিমিত্তে) বিশ্বায় (বিশ্বৰ নিমিত্তে)
সূৰ্য্যম্ (সূৰ্য্য) চিত্ৰম (আচৰিত জনক) দেবানাম্
(দেবতাসকলৰ) উদগাৎ (ওপৰলৈ উঠিছে)
অনৌকম্ (পবিত্ৰতা) চকুঃ (চকু) মিত্ৰশ্চ (মিত্ৰৰ)
বৰুণশ্চ (বৰুণৰ) অগ্নেঃ (অগ্নিৰ)

আপ্ৰাঃ (চাৰিওফালৰ পৰা পূৰ্ণ হৈছে) দ্যাবা
পৃথিবী (স্বৰ্গ আৰু পৃথিবী) অন্তৰিক্ষম্ (স্বৰ্গ আৰু
পৃথিবীৰ মাজভাগ) সূৰ্য্যঃ (সূৰ্য্যই) আত্মা (আত্মা)
জগতঃ (জগতৰ) তস্ম্যঃ (একে ঠাইতে থকাবোৰৰ)
চ (আৰু)

সৰ্বে (সকলোৱে) ঐ আৰ্দ্ৰঃ (তিতাকৈ)
জলতি (জলিছে) জ্যোতিঃ (জ্যোতিঃ) অহম্ (মই)
অগ্নি (হওঁ) জলতি (জলিছে) ব্ৰহ্ম (ব্ৰহ্ম) অহম্
(মই) অগ্নি (মই হওঁ) ব্ৰহ্ম (ব্ৰহ্ম) অহম্ (মই)
অগ্নি (হওঁ) অহম্ (মই) অগ্নি (হওঁ) অহম্ (মই)

এব (আৰু) অহম (মই) মাম্ (মোক) জুহোমি
(মই উৎসৰ্গা কৰিছো) স্বাহা (উৎসৰ্গাৰ মন্ত্ৰ)

(পুৰোহিতে জুই জগাব আৰু অত্ৰবিলাকে
থিয় হৈ এই মন্ত্ৰ গাব)

ধ্যানম্

ঐ সহস্ৰশাৰ্ধাঃ (হেজাৰ হেজাৰ মূৰ থকা ইয়াত
হেজাৰ শব্দৰ অৰ্থ অসংখ্য বুলি ধৰি লব লাগিব)
পুৰুষঃ (পুৰুষ) সহস্ৰাক্ষঃ (হেজাৰ হেজাৰ চকু থকা)
সহস্ৰপাৎ (হেজাৰ হেজাৰ ভৰি থকা) স (তেও)
ভূমি (পৃথিবীক) বিশ্বতঃ (চাৰিওফালে) ব্ৰহ্ম
(ব্যাপ্ত কৰি) অতি (অতিক্ৰম কৰি) অতিষ্ঠঃ
(আছিল) দশাঙ্গুলম্ (দশ আঙ্গুলি) পুৰুষঃ (পুৰুষ)
এব (কেৱল) ইদম্ (এই) সৰ্বম্ (সকলো) যৎ (যি)
ভূতম্ (হৈছে) যৎ (যি) চ (আৰু) ভব্যম্ (হ'ব) উত
(আৰু) অমৃতব্ৰহ্ম (অমৰব্ৰহ্ম) ইশানঃ (শাসনকৰ্ত্তা)
যৎ (যি) অগ্নেন (আহাৰৰ দ্বাৰা) অতিবোধতি
(প্ৰকাশ পায়)

এতাবান্ (ইমান) অস্ত্ৰ (এওঁৰ) মহিমা
শ্ৰেষ্ঠতা) অংঃ (এওৰ পৰাই) জ্যায়ান্ (শ্ৰেষ্ঠ) চ
(আৰু) পুৰুষঃ (পুৰুষ) পাদঃ (এক চতুৰ্গাংশ) অস্ত্ৰ
(এওঁৰ) ধিষ্মাভূতানি (সকলো স্ৰজন কৰা
বস্তুবিলাক) ত্ৰিপাদ (তৃতীয়াংশ) অস্ত্ৰ (তেওঁৰ)
অমৃতম্ (অমৃত) দিবি (স্বৰ্গত বা জ্যোতি
মণ্ডলত)

ঐ তৎ (সেই) বিষ্ণোঃ (সকলোতে ব্যাপি
থাকা ঈশ্বৰৰ) পৰমম্ (শ্ৰেষ্ঠ) পদম্ (স্থানম্)
সদা (সদাই) পশ্বন্তি (দেখে) সূৰ্য্যঃ (দেবতা
সকলে) দিবি (স্বৰ্গত থকা) ইব (নিচিনা)
চক্ৰঃ (চকু) আততম্ ব্যাপ্ত (তৎ) সেই
বিপ্ৰাণঃ (জ্ঞানী) বিপশ্বতঃ (ভক্তসকলে)
জাগৃবাংসঃ (সদাই জাগৰিত থকা সকলে)

সমীক্ষিতে (অন্যই থাকে) বিধোঃ (সকলোতে)
ব্যাপি থকা ঈশ্বরক (যং (যি) পৰমম্ (পৰম
শ্রেষ্ঠ) পদম্ (স্থান)

ঔ নমঃ (নমস্কার) তে (তোমাক) স্ত
(হওক) ভগবন্ (হে ঈশ্বর) বিশ্বেশ্বরায়
(বিশ্বক ঈশ্বরক) মহাদেবায় (দেবতাসকলক
শ্রেষ্ঠ দেবতাক) দ্যাকায় (তিনি চকু থকা
ঈশ্বরক) নিপাস্তকায় (তিনি পূব দংশ
কবোতা জনক) ত্রিকাগ্নিকায় (তিনিখন
পৃথিবী ধ্বংস কৰা জুইক) কালাময়িকায়
(সকলোকে ধ্বংস কৰা জুই স্বৰূপক) নীলকণ্ঠায়
(নীল বৰণীয়া কণ্ঠ থকা জনক) মৃত্যুঞ্জয়ায়
(মৃত্যুক জয় কৰা জনক) সৰ্বেশ্বরায় (সকলোৰে
ঈশ্বরক) সদাশিবায়ে সৰ্বমঙ্গলময় ঈশ্বরক
শ্রীমন্মহাদেবায় (দেবতাসকলক ভিতৰত পৰম
শ্রেষ্ঠক) নমঃ (নমস্কার)

(খুলা ভগাই দিয়া হয় আৰু তলৰ মন্ত্ৰখিনি
গাবলৈ সকলোৰে হাতে হাতে লৈ থাকে)

সহস্রশীৰ্ষম্ (হেজাৰ হেজাৰ শীৰ
থকা) দেবম্ (দেবতাক) বিশ্বাক্শম্ (সকলোকে
দেখাজনক) বিশ্বশংভূবম্ (বিশ্বস্থল গৰাকীক)
বিশ্বম্ (সৰ্বব্রহ্মী জনক) নাৰায়ণম্ (সকলো
মাতৃকৰ আশ্রয়ক) দেৱম্ (দীপ্যমানজনক)
অক্ষৰম্ (বিনাশ নোহোৱা জনক) পৰমম্
(শ্রেষ্ঠ) পদম্ (আশ্রয়স্থান) বিশ্ব চাৰিওফালে
পৰা পৰমম্ (শ্রেষ্ঠক) নিত্যম্ (সদা স্থায়ী
জনক) বিশ্বম্ (সকলোতে থকা জনক)
নাৰায়ণম্ হৰিম্।

বিশ্বম্ (সকলোকে আগুৰি থকা জনক)
এব (এবল) ইদম্ (এই পুৰুষঃ (পুৰুষ)
তৎ (সেই) বিশ্বম্—উপজীৱতি (থাকে)

পতিম্ (প্ৰভু) বিশ্বম্ (সকলোৰে)
আশ্ৰয়ধৰম্ (আশ্রয় ঈশ্বরক) শান্তম্
(অনন্তক) শিবম্ (মঙ্গলময়ক) অচ্যুতম্
(সৰ্ববিজয়ী প্ৰভুক)

নাৰায়ণম্ (নাৰায়ণক) মহাজ্ঞেয়ম্ (শ্রেষ্ঠ
জানিব লগীয়াক) বিশ্বাত্মানম্ (সকলোৰে
আত্মাক) পদায়ণম্ (পৰম আশ্রয়ক) নাৰায়ণ
পৰম (শ্রেষ্ঠ) ব্ৰহ্ম (ব্ৰহ্মক) তত্ত্বম্ (সত্যক)
নাৰায়ণঃ পৰঃ (শ্রেষ্ঠ নাৰায়ণ)

পৰঃ (শ্রেষ্ঠ) জ্যোতিঃ (জ্যোতি) আত্মা
(অন্তৰাত্মা) ধাতা (ধান কবোতা) ধ্যানম্
(ধান)

যং চ কিংচিৎ (যিয়েই নহওক) জগৎ
(পৃথিবী) সৰ্বং (সকলো) দৃশ্যতে (দেখা
যায়) গ্ৰহ্যতে (গুনা যায়) অপি (যদি) বা
অন্তঃ (ভিতৰত) বহিঃ (বাহিৰত) চ (আৰু)
তৎ (সেই) সৰ্বম্ (সকলো) বাপা (ব্যাপি)
নাৰায়ণঃ (নাৰায়ণ স্থিত) (আছে) অনন্তম্
(অন্তনোহোৱা) অব্যয়ম্ (শেষ নোহোৱা)
কবিন্ (জ্ঞানী সমুদ্ৰেত্তম্) জীৱন সাগৰক
নিপাৰে থকা) বিশ্বশক্ত্বম্ (সকলো স্থৰ
আদিক)

সঃ (তেওঁ) ব্ৰহ্মা (ব্ৰহ্মা) শিবঃ (মঙ্গলময়)
হৰিঃ (হৰি) স তেওঁ (ইন্দ) সঃ (তেওঁ)
অক্ষৰঃ (অবিনাশী) পৰমঃ (পৰম) স্বৰাট
(আপোনাতাপুনি প্ৰকাশ হৈ থকা)

ও তৎ (তেৱেই) ব্ৰহ্ম বায়ুঃ (বাস)
আত্মা (অন্তৰাত্মা) সত্যম্ (সত্য) সৰ্বম্
(সকলো) পুৰোঃ (শ্রেষ্ঠৰ) অন্তঃ (ভিতৰত
থকা) চৰতি (বাস কৰে) ভূতেশু (প্ৰাণী-
বিলাকত) গুহায়াম্ (গুহাত) বিশ্বমুক্তিশু
(সকলো মুক্তি) স্বম্ (ভূমি) যজঃ (যজ)

বৰটকাৰ (বৰট শব্দ) ত্বম্ (তুমি) তৎ (সেই)
আপঃ (পানী) জ্যোতি (জ্যোতি) বসঃ (বস)
অমৃত (অমৃত) ব্রহ্ম (ব্রহ্ম) ভূৰ্ভূবঃস্বঃ
তিনিওলোক)

ওঁ ঋতম্ (সত্য) সত্যম্ (সত্য) পবম্
ব্রহ্ম (শ্ৰেষ্ঠ ঈশ্বৰ) কৃষ্ণপিন্ধলম্ (কলা আৰু
পিন্ধল বৰণীয়া) উৰ্দ্ধবেতম্ (সদাই ব্রহ্মচাৰী)
বিশ্বপাক্ষম্ বহুত দৃষ্টি থকা (বিশ্বৰূপায়) সকলো
ৰূপতে থকা) বৈ (নিশ্চয়াকৈ) নমঃ (নমস্কাৰ)
এই বুলি কৈ ফুল চতিয়াই দিয়ে ।

(বহি পবিত্ৰ কৰা পানীৰ ওপৰত হাত
ৰাখি নেতাজনে তলত লিখা খিনি গাব)

নৈবেদ্যম্ (নিবেদন)

সৰ্কে — ওঁপ্ৰচোদয়াৎ (আগৈয়ে ইয়াৰ
অৰ্গ লিখা হৈছে) দেব (দেৱতা) সবিভঃ (হে
সূৰ্য্য) প্ৰসূব (প্ৰেৰণা দিয়া) সত্যম্ (সত্যম্)
তু (নিশ্চয়কৈ) সতেন (সত্যনিয়মৰ দ্বাৰা)
পৰিষিঞ্চামি (সিচি দিওঁ) ।

ওঁ.....স্বাহা (আগৈয়ে অৰ্গ দিয়া হৈছে)
সৰ্কে (সকলোৱে) ।

ওঁ ব্রহ্মণি (ব্রহ্মত) মে (মোৰ) আত্মা
(আত্মা) অমৃতত্বায় (অমৰত্বৰ নিমিত্তে) ।

দিশ্বিমোকঃ (আগৈয়ে চিন্তাশক্তিৰ
দ্বাৰা বন্ধ কৰি দিয়া, দিক্ চাৰিটা মুকলি কৰি
দিব) ।

অধ্বযুঃ—

ভূৰ্ভুবস্বৰ্ণ ওঁ (এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা দিক্ কেইটা
মুকলি কৰি দিব) ।

[সকলো থিয় হব আৰু পুৰোহিতে জন-
সমাজৰ ফালে মুখ কৰি এই আশীৰ্বাদ দিব]

আশীৰ্বাদঃ ।

অধ্বযুঃ—

ওঁ ঋধা (সম্পদৰ দ্বাৰা) স্ব (হব পাৰো)
হব্যোঃ (স্তুতি বা নৈবেদ্যৰ দ্বাৰা) নমসা (প্ৰণামৰ
দ্বাৰা) উপসদা (ওচৰ চাপি) মিত্ৰম্ (মিত্ৰ)
দেবম্ (দেৱম্) মিত্ৰেধেম (মিত্ৰ দেৱতান আশ্ৰয়)
নঃ (আমালোকৰ) অস্ত (হব পাৰো) অনুবাহান্
(সুখ বা তেওঁৰ ৰূপা) ৰুবিয়া (অৰ্পনাৰ দ্বাৰা)
বৰ্দ্ধয়ন্তঃ (বাঢ়ি যোৱা) শতম্ (এশ) জীবেন
(জীয়াই থাকিব পাৰো) শবদঃ (শবৎকাগ)
সবীৰাঃ (বীৰসকলৰ বা সিদ্ধসকলৰ সঙ্গত)

ওঁ তৎ (সেই) শংগোঃ (সুখৰ) আৱণীমহে
(বিচাৰো) গাতুম (গান কৰিবলৈ) যজ্ঞায়
(যজ্ঞৰ নিমিত্তে) যজ্ঞপত্যে (যজ্ঞৰ ঈশ্বৰ)
দৈবী (স্বৰ্গীয়) স্বস্তি (সুখ) অস্ত (হওক) নঃ
(আমালোকৰ) স্বস্তি (আশীৰ্বাদ) মান্নমোভাঃ
(মান্নৰ) উৰ্দ্ধম্ (ওপৰলৈ) দ্বিগাতু (বাওক)
ভেষজম্ (নিৰোগ কৰা ঔষধ) শং (আশীৰ্বাদ)
নঃ আমালোকৰ দ্বিপদে (দুই ভৰি থকা
বিলাকলৈ) শং (আশীৰ্বাদ) চতুপদে (চাৰি
ঠোঙীয়া বিলাকলৈ) ।

ওঁ শান্তিঃ ।

ওঁ সৰ্কে (সকলোৰে) বৈ (নিশ্চয়কৈ)
স্বখিনঃ (সুখী) সন্ত (হওক) সৰ্কে (সকলো)
সন্ত (হওক) নিবাময়াঃ (বোগৰ পৰা মুক্ত)
সৰ্কে (সকলোৱে) ভদ্ৰানি (মঙ্গল) পশ্যন্ত
(দেখক) ন (নহওক) কশ্চিং (কাৰো)
হুংখতাক্ (হুংখৰ ভাগি বা হুংখী) ভবেৎ (হওক)
ওম্ শান্তিঃ শান্তিঃ শান্তিঃ ।

ওঁ তৎ (সেই সকলো সৎ বস্তু) সৎ (সত্য
বস্তু) ব্রহ্মৰ্পণম্ (ব্রহ্মৰ উদ্দেশ্যে অৰ্পনা কৰা)
অস্ত (হওক) ।

“সত্যতকৈ ডাঙৰ ধৰ্ম নাই।”

ব্রহ্মবিদ্যা সমিতিত (Theosophical society) এই সভা উপলব্ধি কৰাৰ বাট দেখুৱা হয়।

এই সমিতিৰ উদ্দেশ্য—

- (১) ত্ৰী-পুৰুষ জাতি-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে জগতত ভাতৃত্ব স্থাপন কৰা।
- (২) সকলো ধৰ্ম্মৰে সমালোচনামূলক তথ্য আলোচনা কৰা।
- (৩) নিজ অন্তৰত থকা সূপ্ত-শক্তি জাগৃত কৰা।

যি সকলে এই সমিতিত যোগদান দিব খোজে, চেক্রেটাৰিয়েল লিখক। ইয়াৰ সভা ঠৈ সহজে সিদ্ধ ঋষি সকলৰ দীক্ষা পাব পাৰিব।

সেক্ৰেটাৰী—

শ্ৰীৰজনিকান্ত বৰদলৈ (Retired (E. A. C)
President Gauhati Lodge.

শ্ৰীবিষ্ণুপ্ৰসাদ ছৱৰা (Retired E. A. C)
Secretary—Gauhati Lodge.

শ্ৰীহৰিপ্ৰসন্ন তামূলী কুকন—
Secretary—Assam Lodge.

শ্ৰীগিৰিশ চন্দ্ৰ শৰ্ম্মা—
Secretary—Shillong Lodge.

শ্ৰীসত্যপ্ৰসাদ বৰুৱা
আৰু
শ্ৰীপ্ৰসাদ ছৱৰা } Secretary
young Theosophist's
Lodge.

জাননী।

তলত দিয়া কিতাপ কেইখন মোৰ ওচৰত পাব।

			বেচ
(১).	শ্ৰীগুরু চৰণত	...	১০
(২).	তেওৰ নামত	...	১০
(৩).	উপাসনা পদ্ধতি	...	১০
(৪).	শ্ৰীমন্তগবদগীতাৰ অসমীয়া ভাঙনি	...	১০ টকা
(৫).	ষট্-দৰ্শন আৰু গীতাৰ চমু আভাস	...	১০
(৬).	ভাৰত-সমাজ-পুঞ্জা	...	১০
(৭).	শ্ৰীবিষ্ণু সহস্ৰ নাম (অসমীয়া ভাঙনিৰে দৈতে)	...	১০

শ্ৰীহৰিপ্ৰসন্ন তামূলী কুকন
উজানবজাৰ, গৌহাটী।